

כיפה אדומה

פיצ'ר פשע דרמטי ישראלי

בהשראת מקרה אמיתי

מאת:

ערן ב.י

במאי: ארנון צדוק

מפיק: ערן דורון

דרפט סופי לצילומים

כל הזכויות שמורות לערן ב.י, הרצליה, 054-4792884.

כתובית על בלאק: אוקראינה, לפני 10 שנים.

1. פנים, לילה, חדר השינה של קטיה הקטנה

הסרט נפתח בקלזז אפ של קטיה (בת חמש, ילדה רוסייה יפה) המאזינה במתח לסיפור לפני השינה. הפריים נפתח תוך כדי הסיפור המסופר על ידי **בבושקה** (סבתה של קטיה, בת שישים, שיער לבן, פנים טובות).

בבושקה (ברוסית):

ואז היא שאלה אותו – "ולמה יש לך עיניים כאלה גדולות? זה בשביל שאני אוכל לראות אותך יותר טוב" ענה הזאב.

בבושקה נוגעת באוזניה ובעיניה של קטיה, בונה את המתח לאט לאט. קטיה מקשיבה דרוכה.

בבושקה (ברוסית):

"ולמה יש לך שיניים כאלה גדולות?" שאלה כיפה אדומה. "זה... בשביל שאני אוכל לטרוף אותך!"

בבושקה מושיטה ידיה אל קטיה, אוחזת בה בהפתעה ומתחילה לדגדג אותה. קטיה מצחקקת מההפחדה והמשחק.

בבושקה (ברוסית):

ואז, הזאב בלע את כיפה אדומה, כי היא הייתה מתוקה וטעימה מאוד-מאוד. ואחרי שהוא אכל את סבתא ואת כיפה אדומה הוא היה שבע ונרדם בתוך המיטה של סבתא. ואז, מי בא?

קטיה (ברוסית):

הצייד!

בבושקה (ברוסית):

נכון. והוא לקח סכין גדולה ופתח לזאב את הבטן והוציא משם את סבתא ואת כיפה אדומה. הן קצת פחדו שם בחושך בתוך הבטן של הזאב, אבל לא קרה להן כלום.

ואז הצייד לקח את הרובה שלו וירה בנג-בנג בזאב הרשע והרג אותו. וסבתא עשתה ממנו שטיח גדול ויפה לסלון שלה וכולם הלכו לאכול ארוחת ערב.

ואז כיפה אדומה הלכה לישון, וגם קטיה עכשיו תלך לישון, כי מחר יש לנו יום מאוד חשוב וגדול.

קטיה מתכרבלת בתוך מיטת העץ היפה שלה. בבושקה מסדרת לה את השמיכה העטופה בציפת סאטן. החדר מסביב הוא חדר ילדים אירופאי יפהפה. ציורי שמן על הקירות, בובות איכותיות על המדפים מסודרות בטוב טעם וליד המיטה בית בובות קלאסי ויפהפה. קטיה מחבקת את בובת הכלב השחור והפרוותי שלה.

קטיה (ברוסית):
סבתא, איזה מקום זה ישראל?

בבושקה (ברוסית):
ישראל זאת ארץ מאוד יפה. השמש בה זורחת
ויש שם אוויר טוב. ויש שם גם ים שאפשר ללכת
אליו ולהתרחץ....

תוך כדי תשובתה של בבושקה נפתחת הסצנה הבאה, כשדבריה של בבושקה ממשיכים ללוות את הסצנה בוויסאובר.

2. חוץ, לילה, דרך בין עירונית

על כביש מהיר לצד הים, יש שלט שעליו כתוב בעברית ובאנגלית "תל אביב", המכונית חולפת על ידו וממשיכה במהירות בכביש, מתרחקת מהעיר.

3. פנים, לילה, המכונית של ביז'ראנו

על ההגה של מכונית היוקרה (מודל 2000 לכל היותר) נוהג **אבוטבול** (עברייך מרוקאי קשוח, בן כשלושים). במושב האחורי נמצאים **האחים ביז'ראנו** (שני עבריינים מגודלים, בני ארבעים). **והרביעי** במכונית הוא בחור מגודל היושב ליד אבוטבול. המצלמה מתעכבת על אבוטבול קצת יותר כשהיא סוקרת את הארבעה. המכונית סוטה מהכביש ונכנסת לשביל עפר המוביל אותה לתוך קרחת יער.

בבושקה (וויסאובר, ברוסית)
.....ויותר קל שם מפה. לכל אחד יש עבודה.
לאבא תהיה עבודה. לאימא תהיה עבודה.
ולקטיה יהיה בית ספר טוב שהיא תוכל ללכת
אליו וללמוד עם עוד ילדים נחמדים, כמוך.

4. חוץ, לילה, קרחת היער

אבוטבול עוצר את המכונית ביער והארבעה ממתינים בדממה. ממרחק נראות אורות מכונית יוקרה אחרת (גם היא מודל 2000 לכל היותר) מתקרבים עד שהיא עוצרת במרחק מה מהם. הארבעה ממתינים. מהרכב השני יוצא **אפללו** (ראש המאפיה המרוקאית) לבדו. הוא לבוש חליפה לבנה. הוא עומד באורות מכוניתו שנותרו דלוקים וממתין שייצאו. הארבעה יוצאים מהאוטו, מתבוננים

לצדדים, מחפשים אנשים נוספים ומתפעלים מכך שאפללו בא לבדו. אפללו מדבר אליהם בקור רוח ושואל אותם שאלה. האחים מתעצבנים מהשאלה וצועקים עליו בחזרה.

בבושקה (וויסאובר, ברוסית):
 ישראל זאת הארץ של היהודים. וכולם בה
 יהודים, כמונו.

אפללו מתבונן בקור רוח באחים ביז'ראנו וחוזר על שאלתו פעם אחת בלבד. האחים ביז'ראנו מחליפים ביניהם מבטים ומחזירים לו תשובה של "לך תזדיין". אפללו סופק כפיו ומעיף מבט קטן אל אבוטבול. אבוטבול מהנהנן קלות בראשו, שולף אקדח ויורה באחים ביז'ראנו ובבחור המגודל בגבם. אפללו מביט בכל המעשה בקור רוח ולא זז ממקומו. האחים ביז'ראנו נופלים על הקרקע מתבוססים בדמם.

בבושקה (וויסאובר, ברוסית)
הם עוזרים לעולים חדשים כמונו ומלמדים
 עברית, ונותנים דירה ועבודה וסל קליטה בשביל
 שיהיה לכולנו טוב. ושם הכל טוב, ואנחנו נהיה
 מאושרים.

עם מילותיה האחרונות של בבושקה, אנחנו חוזרים לסצנת הערש של הילדה.

5. פנים, לילה, חדר השינה של קטיה הקטנה

בבושקה מכסה את **קטיה** ורוכנת לתת לה נשיקה.

בבושקה (ברוסית)
 ועכשיו, תלכי לישון ושיהיו לך חלומות טובים,
 מתוקה שלי.

בבושקה קמה וקטיה נשארת במיטה, מחבקת את בובתה הקטנה ומביטה בעיניים פקוחות על התקרה. המצלמה נמצאת מעליה כשהיא במיטתה בפוזיציה הילדותית והנאיבית. השוט, כשקטיה הקטנה בתוכו, מצטמצם לחצי מסך, בזמן שבחצי השני ממשיכה סצנת הרצח ביער.

6. חוץ, לילה, קרחת היער

אבוטבול ניגש ל**ביז'ראנו הגדול**, השרוע על הקרקע, שותת דם כולו. ביז'ראנו מתבונן באבוטבול בהפתעה ואימה של מישהו שחברו הטוב ביותר בגד בו. אבוטבול קרב אליו ומרים את אקדחו.

חצי מסך קטיה הקטנה עומדת לישון. חצי מסך אבוטבול כשהוא מרים את אקדחו אל מול המצלמה ולוחץ על ההדק שלוש פעמים ברציפות. טאח-טאח-טאח. שני חצאי המסך מתקפלים בוויאפ כלפי מעלה ומטה בכיוונים ומנוגדים וכך

עובר הסרט לסצינת הכתוביות שנפתחת בכותרת - "כיפה אדומה" (כולל מוזיקה וכל הבלאגן).

7. סצנת כתוביות.

כתובית אחרונה על בלאק: ישראל, היום.

8. יום, פנים, סלון בית משפחת ליפקין

קלזז אפ על בובת הכלב השחור והפרוותי של קטיה. שנים חלפו והוא הפך לבובה מסמורטטת אבל עדיין חבוק בזרועותיה של קטיה המתגלה כאוחזת בו. היא ישנה ופניה שלווים. היא כבר לא ילדה. לא תמימה וגם לא ברוסיה. היא נערה פרועה בת 15 עם נזם באף ושאריות של איפור שחור על פנים שמסתתרות מאחורי בלורית שקצוותיה מחומצנים. פנקיסטית קטנה המתכדרת מהעולם. אבל עכשיו היא ישנה כמו אז, בימי התום של ילדותה. היא ישנה, שאננה לחלוטין לקולות הרקע שמתחילים בדירה. קולות כמו דלת נפתחת, צעדים כבדים, פתיחת ברז מים ושוב צעדים כבדים. קולות שזוממים לפגוע בה. על פניה של קטיה נשפכת כוס מים בברוטליות. קטיה קופצת אינסטינקטיבית, מתגוננת מפני מכה מוכרת שדווקא הפעם לא באה.

סרגיי (ברוסית)

קומי! בשביל מה רשמתי אותך לבית ספר?
בשביל שתשני כל היום במיטה כמו בטלנית
שמנה? (רוכן קדימה ומדגיש באצבעו) אוי ואבוי
לך אם יתקשרו עוד פעם ויגידו לי שאת לא שם!

סרגיי (אביה של קטיה, בן כ-40, רוסי נמוך ושמן. נראה כמו מתאבק שהשמין לאחר שהתמכר לאלכוהול. זרועו האחת מקועקעת בקלף של עלה 4). הוא זה ששפך עליה את המים והוא עומד מעל מיטתה, נהנה מהפחד שהוא מעורר בה. הוא שיכור והילוכו ותגובותיו איטיים. קטיה שותקת, מכווצת בתוך עצמה. סרגיי נסוג ממנה וחוזר למטבח בשביל להכין לעצמו משהו לאכול. הוא לא צריך ללכת הרבה. מיטתה של קטיה נמצאת בסלון, צמודה לקיר המטבח, כמו מזרון של כלב שאין איפה לשים אותו. שאר הרהיטים בסלון ממשיכים את הקו האסתטי של הדלות. דירת מהגרים שכל הרהיטים שבה נאספו באופן פונקציונלי, ללא שיקול של עיצוב, יופי או נעימות. היחידה היוצאת דופן היא הספה בסלון, כבדה ומרופדת בסגנון גרוזיני צעקני. עליה שוכבת סבתה של קטיה (בת 70, ומבוגרת בעשר שנים מהסצנה הפותחת), בבושקה הזכורה לנו לטוב. עיניה פקוחות וקטיה מביטה אליה. את התקשורת שלהן הן מבצעות רק בהנעת שפתיהן, מבלי להשמיע קול על מנת שסרגיי, המסתובב במטבח, לא יישמע.

קטיה (בהנעת שפתיים, ברוסית):

מה השעה?

סבתא מתבוננת בשעונה ומסמנת לקטיה "שבע".

קטיה (בהנעת שפתיים, ברוסית):
אני צריכה כסף.

סבתא (בהנעת שפתיים, ברוסית):
בשביל מה?

קטיה (בהנעת שפתיים, ברוסית):
הצגה. אנחנו הולכים עם בית ספר.

סבתא (בהנעת שפתיים ברוסית):
כמה?

קטיה (בהנעת שפתיים, ברוסית):
חמישים.

סבתא (בהנעת שפתיים, ברוסית):
זה הרבה.

פניה של קטיה נופלות. סבתא רואה את זה ולאחר התלבטות קטנה שולפת שטר מקופל של חמישים ממחבוא בספתה. קטיה מחייכת. ראשו של סרגיי מגיח בדלת.

סרגיי (רוסית)

מה את מבסוטיית על הבוקר?! טיפשה! וכדאי שתזוזי שלא תאחרי!

סרגיי בועט בה בגסות חיוכה של קטיה נמחק והיא נפגעת ברגלה.

9. חוץ, יום, תחנת האוטובוס

קטיה מדדה בצליעה קלה ברחוב השכונתי עם תיק בית ספר על גבה. היא עוברת ליד תחנת אוטובוס בדיוק כשהוא עוצר בה. הנהג מחכה לה כי הוא רואה שהיא בקושי הולכת, היא מתלבטת אם לעלות או לא, פוזלת לכיוון כף ידה הקפוצה שבתוכה מהודק השטר של החמישים. היא מתלבטת רק לשניה ואז מסמנת לנהג שייסע. הוא מושך בכתפיו ונוסע. היא ממשיכה לדדות לבית הספר.

במקביל אליה מתחיל לנסוע ליאוניד (בחור רוסי מטופח וחלקלק, הדילר של בית הספר) על קורקינט חשמלי. השיחה מתנהלת ברוסית.

ליאוניד

בוקר טוב, מהממת.

קטיה

יש לך?

ליאוניד

תמיד.

קטיה (מחליקה לו את השטר)
אחד.

ליאוניד
לא עדיף שניים או שלושה?

קטיה
רק אחד.

ליאוניד מחליק לה בחזרה אקסטה לתוך היד.

ליאוניד
איך שאת רוצה, קטוצ'קה. רוצה טרמפ? יש לי
פה מקום בדיוק בשבילך.

קטיה
יש לי בחילה ואני לא רוצה להקיא לך על
הסקוטר החדש. אולי בפעם אחרת.

ליאוניד מחייך ושם גז. קטיה מהדקת אחיזתה על האקסטה והמצלמה ממשיכה
עם ליאוניד הממשיך לרכב ברחוב. הסלולרי שלו מצלצל במוזיקה רוסית קלאסית
ובומבסטית (נעימת "קליני-קקיה"). הוא עונה ברצינות.

10. פנים. יום. הבניין של המאפיה הרוסית

בצד השני מדבר איליה (עברין רוסי שרירי וגדול מימדים. לבוש בחולצת רשת
וענוד שרשרת זהב וטבעות. על כתפו מקועקע קלף של נסיך עלה). הסצנה היא
בקרוס קטינג בין שניהם והשיחה מתנהלת ברוסית.

איליה (ברוסית)
איך המכונית החדשה?

ליאוניד (ברוסית)
נוסעת שגעון.

ליאוניד מציץ בתיק שלו שם נמצאות חפיסות האקסטה, הוא מעריך אותן קצת
וממשיך את הדיבור המוצפן בין שניהם על כמות האקסטות שהוא כבר הספיק
למכור.

איליה (ברוסית)
ומה מצב הדלק במיכל?

ליאוניד (ברוסית)
עשיתי סיבוב רציני ונשאר לי קצת פחות מחצי.

בינתיים, בצד שלו, צועד איליה במסדרון הארוך של בניין המאפיה הרוסית
בדרכו למשרד מסוים. הוא אוחז בידו קופסה של משלוח וצועד במרץ במסדרון.

איליה (ברוסית)
רק אל תתקע בלי דלק שלא תהרוס את
המכונית.

ליאוניד (ברוסית)
אל תדאג. כשאני אגיע לפס האדום אני אבוא
לתדלק.

איליה (ברוסית)
יופי.

11. פנים, יום, הול הכניסה לחדר של מקסימוב

איליה מסיים את השיחה בדיוק כשהוא עומד בחדר קבלה רחב ואפלולי שבצידו
האחד דלת רחבה ונעולה. איליה נעמד באלומת אור שנמצאת במרכז הרחבה
וממתין בסבלנות כשהקופסה בידו. מבטו של איליה מתרומם לכיוון המצלמה
שנמצאת בחלק העליון של הדלת כשליצידיה רמקולים גדולים. איליה ממתין
בסבלנות עד שקולו של מקסימוב (ראש המאפיה הרוסית) בוקע מתוך
הרמקולים.

מקסימוב (מהרמקולים, ברוסית)
ומה יש בקופסה?

קולו של מקסימוב מקיף את חדר הקבלה בצורה לא ריאליסטית ונשמע כמו קולו
של אל הבוקע מהאוויר. איליה פותח את הקופסה.

12. פנים, יום, החדר של מקסימוב

מצלמת מעקב מתמקדת בו בזום בזמן שהוא עושה את זה. הוא מוציא מתוך
הקופסה צריח שחור שראשו מופרד מגופו. הוא מרים אותו באוויר על מנת
להראות למקסימוב. מקסימוב מצחקק קצת. פניו לא נראים בזמן שהוא מדבר על
מקרופון. ומביט במוניטורים הפנימיים שלו באיליה הנמצא מחוץ לדלת.

מקסימוב (ברוסית למקרופון)
כל הכבוד לסשה. תשלח לו מתנה גדולה.

מקסימוב מנתק את המקרופון. לידו יש לוח שח עם כלים. מקסימוב פונה אל לוח
השח שלו ומזיז פרש לבן כך שהוא אוכל את הצריח השחור המגן על המלך
השחור. הסוס הלבן מאיים על המלך השחור.

13. פנים. יום. הוילה של אפללו

על מרקע טלוויזיה גדול מופיעים חברי ארץ נהדרת במערכון ידוע. אפללו יושב
על כורסתו ומביט בטלוויזיה. הוא לבוש חלוק סאטן ולרגליו כפכפים. **מזל**,
אישתו (מסעודה מרוקאית), יושבת על הספה לידו ומתבוננת יחד איתו בתוכנית.

הבית שלהם הוא בית גדול בסגנון מרוקאי עם קשתות וקירות בצבע כתום בהיר ומדברי. שניהם צוחקים מהקטע. בפתח הסלון מופיע ניסים (בן 40, מרוקאי, עוזרו של אפללו) ומבט רציני על פניו. הוא נשאר לעמוד בפתח ומחכה שאפללו יאשר לו להיכנס. אפללו מבחין בניסים הממתין.

אפללו

זה חשוב?

ניסים מהנהן בראשו ברצינות. אפללו מסמן לו להתקרב. ניסים ניגש לאפללו ולוחש עדכון באוזנו שאחד מבכירי הארגון המרוקאי שלו נרצח. פניו של אפללו מרצינות. הוא סוגר את הטלוויזיה בלחיצת שלט.

אפללו (למזל המופתעת)

תמשיכי לראות למעלה.

מזל יוצאת בהכנעה מהסלון. אפללו נעמד וניכר בו שהוא במתח.

אפללו

תשלח זר לנטלי. וכל ההוצאות, הכל, עלינו.

ניסים

ומה עם השוק?

אפללו שותק. הוא צועד בחדר ומבטו נתקל בלוח שש בש פתוח הנמצא על שידה קרובה. הוא מתקרב אל הלוח.

ניסים

אנחנו חייבים לעשות משהו. אנחנו חייבים להכנס בהם בכל מה שיש לנו.

אפללו

שששש. כבר ניסינו בכח, עכשיו צריך במוח.

אפללו חושב. ניסים ממתין למוצא פיו של אפללו בלחץ. אפללו מתבונן בלוח השש בש. הוא מרים את הקוביות וזורק. הן מתגלגלות על הלוח ונעצרות על "2-2". אפללו מביט בהן.

אפללו

תשיג לי את זכאי.

14. חוץ. יום. יער רוסי מושלג בקרבת כלא "פרבדה"

בתוך יער מושלג מתקדם לו זאב גדול ושחור. על רקע ריצתו עולה הכתובית:
כלא "פרבדה", מולדובה

הזאב עוצר ומתבונן לצדדים. הדים יוצאים מפיו המתנשף. הוא ממשיך להתקדם

ומתקרב למבנה גדול של כלא. הזאב עוצר ומתבונן אל עבר המבנה שחלונותיו קטנים ומסורגים. מתוך אחד החלונות אנו רואים יד בולטת החוצה שעל פרקה מקועקע ציור של שתי קוביות שש-בש בתוצאה של שתיים-שתיים. את פני האדם שהיד שייכת לו אנחנו לא רואים כי הוא נמצא בתוך חשכת החלון. בין אצבעות היד, מחזיק אותו אדם סיגריה מוצתת שעשן מיתמר ממנה. הוא מקרב את הסיגריה לפיו המוסתר בחלון ושואף ממנה. הסיגריה מאדימה ומאירה קצת את חשכת החלון כך שאנו רואים שזה גבר שמבטו נעוץ קדימה אל עבר הזאב והחופש. זה **אבוטבול**. הזאב מביט בו בחזרה, משפיל מבטו ומתרחק משם.

ברקע נשמעת קריאה ברוסית.

השומר (ברוסית)

שתיים! יש לך אורח.

אבוטבול מכניס את ידיו אל החדר ופונה אל הביקור.

15. פנים. יום, חדר המבקרים של כלא פרבדה

אבוטבול יושב על כיסא ליד שולחן דל בחדר ריק וממתין. הדלת נפתחת ואל החדר נכנס **זכאי** (נציג הסוכנות במולדובה, עיראקי בן כ-50, מקריח שמכסה את קרחתו משארית שערו הארוך שעוד גדל בצדדים. חובש משקפיים עבות, וכיפה לראשו) מחזיק בידו תיקייה וכשהוא מבחין באבוטבול הוא פותח אותה ומביט בפרטים המופיעים בה.

זכאי

אבוטבול?

אבוטבול מהנהן לחיוב.

זכאי

תודה לאל. היה קשה למצוא את החור הזה. אני זכאי, מהסוכנות היהודית. קודם כל, אני רוצה, בשמי ובשם מדינת ישראל, להתנצל על העיכוב בטיפול במקרה שלך. אני מבין שעבר הרבה זמן.

אבוטבול

תשע שנים.

זכאי

רק עכשיו הצלחתי להניע את הגלגלים הנכונים. זה היה הליך בירוקרטי מאד מורכב.

אבוטבול נועץ בו מבט. שניהם יודעים שזה בולשיט.

זכאי

בכל מקרה, אני חושב שריצית את עונשך ואתה יכול לחזור הביתה, למקום הטבעי שלנו, ישראל.

זכאי מניח על השולחן מעטפה עם כרטיס טיסה ומעט כסף.

זכאי

חשבנו גם להביא לך את זה.

זכאי מניח על השולחן קופסת סיגריות אדומה של מרלבורו. אבוטבול מרים קודם כל את הסיגריות ובאיטיות מוריד את הניילון. הוא פותח את החפיסה ומריח את טבק הסיגריות בערגה. הוא מוציא סיגריה ומניח אותה בפיו. הוא מביט בזכאי על מנת שייתן לו אש. זכאי מפשפש בכיסיו אבל אין לו מצית.

זכאי

מצטער (מתרומם מכיסאו) אז, שוב, בשמי ובשם
מדינת ישראל, ברוך שוברך, ואני מקווה שהפעם
המזל יאיר לך פנים.

זכאי מגיע לדלת החדר ופותח אותה בדיוק כשאבוטבול פונה אליו.

אבוטבול

הוא צריך אותי?

זכאי מתעכב שניה ליד הדלת והבעת פניו עונה "כן" לפני שהוא יוצא מהחדר.

16. פנים, יום, תא הכלא של אבוטבול

אבוטבול מכניס את מעט החפצים האישיים שלו לשקית ניילון. הוא יושב על המיטה הנמוכה במיטת הקומותיים ונועל את נעליו. על המיטה ליד יושב **מצקבאשווילי** (אסיר גרוזיני בן 40, יהודי) כשהוא מחזיק את קופסת המרלבורו בידו וסיגריה בפיו שאותה הוא מעשן בהנאה תוך כדי הפרחת טבעות עשן. השיחה מתרחשת ברוסית

מצבקא

מה אני אגיד לך, שתיים, מהשמיים נפל עלייך.

אבוטבול

גם אתה משתחרר עוד מעט.

מצקבא

כן, אבל אצלי זה לא מהשמיים.

אבוטבול קם ממיטתו, מיישר את חולצתו ולוקח את השקית שלו. מצקבא מתרומם איתו ומושיט לאבוטבול את חפיסת המרלבורו.

אבוטבול

תשאיר את זה אצלך.

מצקבא

תודה. וזה בשבילך, למזכרת.

מצקבא שולף מכיסו קלף שפניו כלפי מטה. אבוטבול לוקח את הקלף והופך אותו. זהו פיק 2. בשוליים שלו כתוב מספר טלפון.

מצקבא

אתה מכיר אותנו, הגרוזינים, חייבים לתת משהו בסוף עם משמעות.

אבוטבול

אולי נפגש בקרוב.

מצקבא

אולי.

17. חוץ, יום, הכניסה לכלא פרבדה

השער נפתח. אבוטבול יוצא ממנו. עוצר רגע. נושם את אוויר החופש לשניה ואז פונה להמשך דרכו בהילוך נחוש.

מטוס חוצה את השמיים.

18. יום, פנים, נמל התעופה

אבוטבול יוצא אל הטרמינל בבן גוריון. בממתינים עומד **מנצור** (27, רזה וחרוף מבט) עם שלט שעליו כתוב "ברוך הבא, מר אבוטבול". אבוטבול חולף על פניו ללא היסוס, ועד שמנצור שם לב, אבוטבול כבר בדרכו לשער ונכנס למונית.

19. פנים, יום, מונית

הנהג

לאן, אדון?

אבוטבול

סע. קודם כל, סע.

הנהג משלב הילוך ונוסע.

20. חוץ, יום, היציאה מהטרמינל

מנצור רואה שהמונית של אבוטבול מתרחקת ומרים את ידו לסימן, ורכב יוקרתי החונה במרחק מה ומחכה לו, מתקרב לאסוף אותו. בפנים נמצא **דוד** (עברייני מגודל).

21. פנים, יום, הרכב של מנצור

מנצור ודוד עוקבים ברכבם אחרי המונית של אבוטבול בזמן שהיא נוסעת לכיוון העיר.

מנצור

לאן הוא נוסע, המאנייק?

הם ממשיכים לעקוב אחרי המונית בזמן שהיא נכנסת ליפו ועוצרת ליד חומוסייה.

22. פנים, יום, חומוס יפואי

אבוטבול יוצא מהמונית ונכנס באיטיות למסעדה. הוא מתיישב ליד השולחן בגבו לדלת וניגשת אליו מלצרית.

אבוטבול

מנה אחת חומוס פול. אחת מסבחה ואחת עם צנובר וגרגירים. קצת פטרוזיליה ונגיעה פפריקה. תביאי סלט חתוך דק עם שמן זית ולימון. חמוצים בצד. פלאפל, שמונה כדורים. בלי צ'יפס.

המלצרית

אתה מחכה לעוד מישהו?

אבוטבול

ושש פיתות תביאי גם.

המלצרית

לשתות משהו?

אבוטבול

לימונענע

המלצרית הולכת להביא את ההזמנה, אבוטבול מסדר את מחזיק המפיות מניירוסטה שנמצא על השולחן וקולט דרך ההשתקפות את מנצור ודוד נכנסים למסעדה מאחוריו. דוד מתכוון להתקדם אליו אבל מנצור מסמן לו לעצור והם מתיישבים בשולחן מאחורי אבוטבול. המלצרית ניגשת אליהם.

המלצרית

מה בשבילכם?

מנצור (לדוד)

אתה רעב?

דוד

לא.

מנצור (למלצרית)
אז בשבילי מים.

דוד

סודה.

המלצרית רושמת והולכת. אבוטבול בוחן אותם דרך השתקפות המחזיק מפיות והם מתבוננים בו. המלצרית שמה לאבוטבול את החומס והפיתות. אבוטבול מביט בחומס, מרים חתיכת פיתה, טובל ונותן ביס במאכל מוכר ואהוב שלא אכל כבר עשר שנים ואת העונג אפשר לראות אפילו על פני הפוקר התמידיים שלו. בסיקוונס ערוך ומתזמר הוא יורד על המנות.

23. יום, פנים, המטבח בבית של קטיה

קטיה פותחת את דלת המטבח בחשש ומביטה פנימה בשביל לראות אם אביה נמצא. סבתה נמצאת בפנים. השיחה ברוסית.

בבושקה

הוא עדיין לא חזר. תיכנס.

קטיה נאנחת לרווחה ונכנסת. היא מתיישבת אל השולחן וסבתא שלה מגישה לה צלחת עם ביצה בלבד. קטיה מביטה בה. הדיאלוג ברוסית.

קטיה

לא נשארו ירקות?

בבושקה

לא. אבל יש לחם אם את רוצה.

קטיה

לא, תודה.

בבושקה

עוד מעט אני אקבל את הקצבה ונעשה קניות כמו שצריך.

קטיה

אני צריכה כסף

בבושקה (מודאגת)

כמה?

קטיה

חמישים. לחוברת חשבון.

בבושקה

איזה ארץ מוזרה. כל דבר עולה חמישים.

קטיה מושכת בכתפיה.

בבושקה

נשאר לי רק זה

בבושקה מוציאה מכיסה שטר של עשרים ש"ח. קטיה לוקחת אותו בחוסר שביעות רצון.

בבושקה

אבל יש לי גם עוד משהו קטן בשבילך.

בבושקה מוציאה מכיסה חטיף שוקולד קטן ונותנת לקטיה, שמתרגשת מהמחווה.

קטיה

תודה, סבתא.

ברקע נשמעת פתיחה גסה של דלת הכניסה לדירה. מבטה של קטיה מרצין ופניה של בבושקה נופלות.

סרגיי (מהסלון, אוף סקרין)

קטיה!!

קטיה מסתירה במהירות את השטר ומכניסה את כל השוקולד לפיה ובלעת אותו בבת אחת.

24. פנים, יום, חומוס יפואי (המשך)

השולחן של אבוטבול מחוסל כמעט כולו. עם הביס האחרון הוא מתרומם מהמקום שלו וניגש ישירות אל מנצור ודוד לשולחן.

אבוטבול

איפה אתם חונים?

מנצור

סליחה?

אבוטבול

יאללה, בואו נזוז.

מנצור ודוד קצת נבוכים מכך שהוא קלט אותם כבר על ההתחלה ומתרוממים ללכת איתו. המלצרית מתקרבת אליהם, פוחדת שיברח לה לקוח.

המלצרית

סליחה? חשבון?

אבוטבול נותן מבט במנצור שבלי מילה מוציא שטרות ושם על השולחן. הם יוצאים מהמסעדה.

25. יום, פנים, סלון הוילה של אפללו

אפללו עומד ומחכה בקוצר רוח לפגישה עם **אבוטבול**. הוא עצבני על העיכוב ומציץ בשעונו. קצת מאחוריו עומד **ניסים**, כשומר ראש ועוזר. אבוטבול מוכנס פנימה לסלון על ידי **מנצור** ודוד וצועד לכיוון אפללו. אפללו דופק מבט במנצור על האיחור וזה מושך כתפיים שזה לא היה באשמתו.

אפללו (לאבוטבול)

לקחת את הזמן, אה?

אבוטבול

אני לקחתי את הזמן? ומה איתך, אתה לא לקחת את הזמן?

שקט משתרר בחדר. אף אחד לא מדבר ככה לאפללו. העצבים עולים באפללו מהר וכשהוא מדבר הוא בקושי יכול לרסן את הזעם.

אפללו

לפני עשר שנים עמדת פה על הבלטה הזאת בדיוק ואמרת שתביא לי פי חמש. ואני נתתי לה חבילה-חבילה ושאלתי אותך, אם אפשר לסמוך על הגויה שלך ואתה אמרת, מה אמרת?

אבוטבול שותק ונותן לאפללו להמשיך את השיעור.

אפללו

אמרת שאתה חותם עליה ונתתי לך את החבילה בעיניים עצומות והלכת ולא חזרת. לא פי חמש ולא כלום. אני אמרתי לך מילה על זה?

אבוטבול עדיין שותק.

אפללו

וזכאי, אתה חושב שזה בחינם?

אבוטבול שותק.

אפללו

ועל זה אמרתי לך משהו? (פאזזה) הייתי צריך להעיף אותך לכוסשלירבאק על החוצפה שלך, אבל יש סיכוי קטן, כזה קטן, שתוכל אולי לפצות אותי על כל הפדיחות שלך.

אבוטבול עומד מושפל. כולם מתבוננים בו ושותקים.

אפללו (למנצור, דוד ולניסים)

תנו לנו לדבר.

ניסים, דוד ומנצור יוצאים מהחדר. אבוטבול ואפללו נשארים לבד. אפללו רומז לאבוטבול לשבת על כורסה קרובה, ממולה יושב גם אפללו כשבאמצע עומד שולחן קטן עם לוח שש-בש מסודר.

אפללו

בוא נעזוב את מה שהיה. בוא נדבר על מה שעכשיו. ואם תעשה מה שצריך, אז הכל יהיה מחול. הכל.

אבוטבול משחק בשחורים, אפללו בלבנים. אבוטבול מרים את הקוביות באוויר ומציע לאפללו להתחיל.

אפללו

תתחיל, תתחיל.

אבוטבול זורק את הקוביות ויוצא לו שש שש. הוא משחק. אפללו מתבונן בו בזמן שהוא לוקח את הקוביות ומשחק גם הוא.

אפללו

מה קרה לך שמה עם ה...רוסיה הזאת?

קאט מהיר לסצנת פלאשבק....

26. פנים, לילה, מכונית של אבוטבול סצנת

פלאשבק

אבוטבול (צעיר בעשר שנים ונראה כמו בסצנה מס' 2) נכנס למכוניתו ומראה לז'ניה (יפהפייה רוסיה, בת 25, בלונדינית) חבילת שטרות דולרים גדולה. היא אוחזת בחבילה בהתלהבות ומתנשקת איתו בלהט.

ז'ניה

ידעתי שהוא ייתן לך. אנחנו נעשה מזה מליונים.

היא מצליחה להגיד לפני שהם מתחילים להתחרמן שם בתחילתו של אקט מיני באוטו והשטרות מתפזרים סביבם.

קאט חזרה לסצנה עם אפללו.

אבוטבול

חשבתי מדברים על עכשיו.

אפללו

ככה זה עם הרוסיות. חבל שזה לא ככה עם הרוסים. היו פעם עכברים, הפכו להיות חולדות.

אבוטבול

מה שלהם?

אפללו

הקזינוים עדיין אצלנו אבל הזונות, החסות, וכל
 השטויות של הצעירים, בזה אנחנו צריכים
 לטפל. ניסיתי כל מיני. אני יכול לנסות יותר. היום
 כבר יש לנו טילים, פצצות. כלים של פחדנים.
 אני נמאס לי כבר מפחדנים. אני רוצה לעשות
 את זה כמו פעם. עם שכל ועם ביצים. אני רוצה
 שהלבנים יחזרו לפחד מאיתנו ולא ההפך.

אבוטבול זורק את הקוביות, יוצא לו שש-שש והוא עושה את המהלכים שלו.
 אבוטבול מעביר את כל האבנים השחורות שלו לחצי לוח לקראת פינוי ותוך כדי
 גם מוציא לבן אחד של אפללו אל המרכז. אפללו מרים את האבן הלבנה על מנת
 להדגיש את דבריו.

אפללו

אתה עכשיו בטח מכיר אותם טוב. ואני חושב
 שאתה יכול לחזור ולעבוד עם השחורים (מצביע
 על החצי השחור של אבוטבול) בשביל להוציא
 לבן אחד מהמשחק (מדגיש את האבן).

אני רוצה שתעשה את זה ככה שכולם ידברו על
 זה. בשביל שקט באמת, צריך להביא אותה
 במרס.

אבוטבול בדיוק מתחיל את המרס שלו במשחק.

אבוטבול

ואם לא יבוא מרס?

אפללו

אני משלם בשביל מרס, ומרס זה מה שאתה
 תביא.

אבוטבול שותק.

אפללו

מנצור ודוד יעשו כל מה שתגיד להם.

אבוטבול

אני מעדיף אנשים שלי.

אפללו

לא נשאר אף אחד מהזמן שלך. הם כולם שלי
 עכשיו.

אבוטבול

אני רוצה לבדוק.

אפללו
חבל, אבל זאת הבחירה שלך. מה שלא יהיה
מנצור נשאר איתך.

אבוטבול
ומה קורה אחר כך?

אפללו
אתה עוד פעם עושה איתי חשבונות?

אבוטבול
רק שואל

אפללו
אם תביא אותה במרס, אני מנשק לך את שתי
הידיים.

אבוטבול
ואז?

אפללו
אבוטבול, מי אני מנשק לו את הידיים (רוכן
קדימה ונוגע בידיו של אבוטבול בהדגשה), הן
לא נשארות ריקות.

27. חוץ, יום, תחנת האוטובוס

קטיה הולכת שוב ברחוב עם תיק בית ספר על גבה. האוטובוס אפילו לא עוצר
כשהיא חולפת בתחנה. היא מביטה בדאגה בעשרים ש"ח הקפוצים בידה. היא
יודעת שזה לא יספיק.

28. פנים, יום, מסדרון בית הספר

צלצול נשמע ברקע וכל הילדים נוהרים אל הכיתות. **קטיה** מתקדמת עם שאר
התלמידים בכניסה לאודיטוריום שבו מתקיים השיעור הבא. יחד איתה מתקדמת
תמר (בת גילה של קטיה, חתיכה, טיפשה, נגררת). שתיהן עוצרות לפני הכניסה
לכיתה.

קטיה (לתמר)
תני לי מה שהבאת.

תמר מוציאה שטר של חמישים שקל ונותנת לקטיה.

קטיה (מתבוננת בשטר באי שביעות רצון)
טוב, אני מקווה שזה יספיק.

הן שתיהן נכנסות לאודיטוריום של בית הספר.

פנים, יום, האודיטוריום .29

על במת האודיטוריום נמצאים כמה **תלמידים** ומתכוננים לטקס טו בשבט. **המורה** שעל הבמה בודקת את המיקרופון ומעמידה את התלמידים במקומם. על כסאות האודיטוריום יושבים **תלמידים נוספים** ומתבוננים בנעשה על הבמה. **ליאוניד** יושב ביניהם, רגליו על המושב שלפניו. הוא מתבונן בבוז בנעשה. קטיה מגיעה ומתיישבת בכיסא מאחוריו.

קטיה

אני צריכה שניים. (מוציאה את השטרות) יש לי שבעים.

ליאוניד

שניים זה מאה.

קטיה

יש לי הצעה.

ליאוניד

אני מקשיב.

קטיה מסובבת ראשה ומעיפה מבט בתמר. ליאוניד עוקב אחרי מבטה.

קטיה

תמר.

ליאוניד

חשבתי דווקא עלייך.

קטיה

אני במחזור.

ליאוניד

את תמיד במחזור. אני מקווה שאת שומרת את עצמך רק בשבילי.

קטיה מתעלמת. ליאוניד בוחן את תמר שעומדת ליד דלת האודיטוריום ומביטה בהם באי נוחות בחזרה.

ליאוניד

מה היא יודעת לעשות?

קטיה

כל מה שתרצה.

ליאוניד מחייך את חיוכו הנאלח. **התלמידים** שעל הבמה מתכוננים לשיר את . הטקס שהם עושים זה טקס שבועות או טו בשבט והשיר שהם שרים זה "למה לי לקחת ללב".

30. פנים, יום, ליד דלת האודיטוריום

קטיה עולה במדרגות ומשדלת את תמר לעשות מה שצריך על מנת לקבל מליאוניד את האקסטות. (אין צורך לשמוע את השיחה שלהן, וכל הסצנה הזאת נראית מנקודת מבטו של ליאוניד. הטקסט כתוב כאן מטעמי נוחות לשחקניות כדאי שיידעו מה להגיד)

תמר

בפעם הקודמת הכסף הספיק.

קטיה

המחיר עלה. ככה זה. הוא רוצה גם אותי בהפסקה הבאה, אבל עלייך הוא דלוק יותר.

תמר

אבל, אני אף פעם לא עשיתי את זה.

קטיה

זה שטויות, תאמיני לי. סתם עושים מזה סיפור. זה ייקח לו שתי דקות. גג. תחשבי על זה כמו זריקה. קצת כואב וזה נגמר. אחר כך ניקח את האקסטות ולא תזכרי מזה כלום. את יודעת מה, זה אפילו יכול להיות כיף. באמת.

תמר מתבוננת בליאוניד ומסמנת בראשה שהיא מוכנה.

31. פנים, יום, שירותי הבנות של בית ספר

קטיה עומדת ליד הכניסה לשירותים ומעיפה מבט לצדדים. ליאוניד מגיע והיא פותחת לו את הדלת. ברקע של קטיה, בתוך אחד מתאי השירותים נמצאת תמר. ליאוניד נכנס לתא וסוגר את הדלת. קטיה ממתינה בחוץ. מהאודיטוריום, נשמעת שירתם של התלמידים שבחזרה.

התלמידים (וויסאובר)

"למה לי לקחת ללב? יש לי דברים אחרים בראש. יש לי דמיון שעוזר לפעמים לשכוח...."

קטיה ממתינה בסבלנות שליאוניד יסיים עם תמר. היא קרובה מספיק בשביל לשמוע מה קורה, חכמה מספיק בשביל להבין מה עובר על תמר, מנותקת מספיק בשביל להמשיך ולהמתין למנה שלה. בשקט.

32. פנים, יום, האודיטוריום

התלמידים ממשיכים לשיר ולשחק על הבמה בתמימות נעורים, הפוכה כל כך לסצנה הזנותית שמתרחשת בשירותי הבנות.

33. פנים, יום, שירותי הבנות

ליאוניד יוצא מהתא ובחיוך נאלח שם את שתי האקסטות בידה של **קטיה**. הוא יוצא מהשירותים. קטיה נכנסת פנימה. **תמר** עדיין בתא שלה, מתמהמהת מכל הסיבות הברורות. קטיה ניגשת לכיור שטיפת הידיים, מכניסה את האקסטה לפיה ושותה אותה עם קצת מים מהברז.

קטיה (לתמר)

את בסדר שם?

תמר לא עונה. קטיה מתבוננת בבבואתה במראה המלוכלכת שעל הקיר. עוד מעט זה הכל יעבור.

34. פנים, יום, הרכב של מנצור

מנצור נוהג כשאבוטבול לידו. הם מסתובבים בשכונה ואבוטבול מסמן לו לעצור במקום כלשהו. בתוך חצר פנימית הם מבחינים ב**שמשון** (בריון מגודל, בן 35) אוחז בפח אשפה ירוק (מהסוג העירוני הסטנדרטי) ומסיע אותו בעוצמה כנגד הקיר הקרוב. ואז שוב ושוב.

מנצור (לאבוטבול)

אתה בטוח?

אבוטבול יוצא מבלי לענות מהרכב וניגש לשמשון.

35. חוץ, יום, חצר פחי האשפה

אבוטבול מתבונן בשמשון מטיח את הפח אשפה שוב כנגד הקיר.

אבוטבול

שמשון, מה קרה? התחרפנת?

שמשון מפסיק את הטחת הפח בקיר למשמע קריאתו של אבוטבול ומייד רץ לקראתו לחבקו.

שמשון

וואי, אבוטבול! חזרת!

שמשון מחבק את אבוטבול ומניף אותו אל-על. מנצור מתבונן על הסיטואציה בחשש.

אבוטבול

טוב תוריד אותי. מה? יצאת מהארון?

שמשון

סליחה, אבוטבול, אני מה-זה שמח לראות
אותך. פשוט מאז שהלכת היו לי כל מיני דברים
...

לחלוחית מתחילה לעלות בעיניו של שמשון.

אבוטבול

אני מקווה לא התנחנת לי עם הזמן.

שמשון (מוחה את עיניו במהירות)
אני? מה פתאום! סתם נכנס לי איזה גרגיר זבל
בעין, כוס אמו.

אבוטבול מחייך להתכחשות של שמשון.

אבוטבול

יאללה בוא.

אבוטבול מתחיל ללכת החוצה מהחצר ושמשון הולך בעקבותיו עד שהוא נזכר
בדבר מה.

שמשון

חכה שניה.

שמשון חוזר אל פח הזבל שהטיח בקיר. הוא פותח אותו ובפנים, בין שקיות
הזבל, מתגלה **גבר** (מקריח, אשכנזי, לבוש בחולצה לבנה ועניבה שמוכתמת
כולה מהזבל שבו הוא זרוק).

שמשון (לגבר שבזבל)

יש לך עד מחר. דיר באלק, למה אתה יודע מה
השלב הבא של הזבל. במשאית, גרוס! אז עד
מחר!

שמשון מתרחק מפח הזבל ונעלם מהפריים. הגבר מתרומם קלות בתוך פח
הזבל ומביט בפחד סביב.

36. חוץ, ערב, הרכב של מנצור

אבוטבול, שמשון ומנצור נוסעים עם רכב אל השכונה הרוסית. הם נוסעים על יד
הבניין של המאפיה הרוסית. הבניין הוא בניין משרדים חדיש של זכוכיות ראי
הנישא אל על.

אבוטבול

כמה כניסות?

מנצור

שתיים. אחת ראשית, מהרחוב פה. השניה
מאחור, איפה הם מכניסים את האספקה
למסעדה. יש עוד כניסה לחניה. בעצם שלוש.

אבוטבול

ואיפה הוא?

מנצור

אנחנו לא יודעים. אולי בפנטהאוז. אולי באחת
הקומות הגבוהות. אף אחד לא יודע.

אבוטבול

מתי הוא יוצא?

מנצור

זאת הבעיה. הוא אף פעם לא יוצא. אומרים
שאפילו מהאנשים שלו הוא שומר מרחק. מנייק
בן מנייק.

אבוטבול

חכם. מה עוד יש שם?

מנצור

כל מה שאתה רוצה. מצלמות, בקרה,
מאבטחים. המנייקים מחופרים טוב טוב. אם
היינו יודעים לפחות באיזה קומה הוא היינו
יכולים להוריד אותו עם מטוס כמו אל קעידה.
אבל אפילו את זה אנחנו לא יודעים.

אבוטבול ממשיך להתבונן בבניין בשקט. שמשון ומנצור ממתינים שיגיד משהו.

אבוטבול

תעשה סיבוב בשכונה

37. חוץ, ערב, רחוב בשכונה הרוסית

מנצור עושה סיבוב בשכונה באוטו. אבוטבול מביט מהחלון וסוקר את השכונה,
מחפש משהו לא ברור. לפתע, מרחוק, לוכד את עינו לוח מודעות גדול שכולו
מוצף מודעה צבעונית.

אבוטבול

עצור. חכו לי פה.

אבוטבול יוצא מהאוטו ומתקרב אל הלוח. כל לוח המודעות מלא במודעה אחת
המופיעה מספר רב של פעמים זו לצד זו. במודעה הצבעונית כתוב ברוסית
"מסיבת יום הולדת 40 למלך! מסיבת תחפושות". אבוטבול מתבונן במודעה
ובתאריך. בזמן שהוא מעבד את המידע חולפת על פניו קטיה עם תיק בית הספר

על גבה. אבוטבול מתבונן בה אבל היא לא שמה אליו לב בצורה מיוחדת וגם הוא לא מקדיש לה יותר מדי תשומת לב. הוא מוציא את הקלף שמאצקבשווילי נתן לו ומתבונן במספר הטלפון ואז ניגש לטלפון הציבורי הקרוב.

קטיה בהמשך הרחוב, עוברת ליד דוכן עיתונים. מבלי שהמוכר רואה היא מפלחת מגזין "את" ומחביאה בתיקה.

38. חוץ, יום, מאחורי הבית של קטיה

קטיה עומדת מחוץ לבניין שלה ולא נכנסת. הבית של קטיה נמצא ברכבת של מבני דיור מוזנחים. היא משקיפה אל הבית ומנסה לנחש אם אבא שלה שם. היא מוצאת פינה קרובה לשבת בה. היא מוציאה מתיקה את המגזין שהיא גנבה מהדוכן ומתחילה לעיין בו. בתוכו יש תמונות של נשים יפות לבושות בבגדים יפים. קטיה מתבוננת בהן בערגה.

39. חוץ, לילה, ממול לבית הוודקה

על הקלף של מצבקאשווילי מופיעים עכשיו שני שמות בכתב יד ברוסית האחד הוא "ליאוניד" והשני הוא שם של מקום (ייקבע על פי הלוקיישן). אבוטבול מחזיק את הקלף ומתבונן בשם. בצד השני של הרחוב הוא מבחין במקום קטן שמוכר וודקה ומעליו יש שלט עם שם זהה לזה שמופיע בקלף. מחוץ לו יש כמה כיסאות עם שולחנות נמוכים שסביבם יושבים כמה רוסים ושתיים. על יד אחד השולחנות יושב ליאוניד עם חבר שלו.

40. חוץ, לילה, בית הוודקה

אבוטבול מגיע אל המקום. בעל המקום מביט בו ואז נד לו קלות בראש לכיוון ליאוניד. אבוטבול מתיישב בשולחן ליד ליאוניד והחבר שלו שסוקרים אותו בחשדנות. בעל המקום ניגש לאבוטבול.

בעל המקום

מה בשבילך?

אבוטבול מסמן לו באצבעותיו כוסית וודקה מבלי להוציא הגה מהפה. בשולחנות על ידו מדברים ברוסית ואבוטבול סוקר שולחן שולחן באוזניו. ברור לנו שהוא יודע את השפה וסורק אותה. כשהוא מפנה מבטו לליאוניד הוא רואה שהם מסתכלים עליו בחזרה.

ליאוניד (בהתרסה מאימת)

על מה אתה מסתכל, יא זבל?

פניו של אבוטבול נשארים רציניים, אבל לאט לאט הוא מסיט את מבטו. ליאוניד ממשיך להביט בו.

ליאוניד (ברוסית)
מרוקאי מנייק.....

החבר של ליאוניד (ברוסית)
אתה רוצה שנסלק אותך?

ליאוניד (ברוסית)
עזוב, סתם זקן.

אבוטבול מאזין בשקט לשיחה. הוא לוגם מהוודקה. ליאוניד וחברו נרגעים קצת וממשיכים להתבונן ברחוב.

החבר של ליאוניד (ברוסית)
הנה האבא של החברה שלך.

אבוטבול נדרך ומביט למקום שאליו הם מסתכלים. סרגיי צועד ברחוב.

ליאוניד (ברוסית, נפנה לראות במי מדובר)
הייתה מתה להיות חברה שלי.

החבר (ברוסית)
זיינת אותה כבר?

ליאוניד (בזלזול, ברוסית)
מאה פעם..... אבל יש לי תוכנית חדשה
בשבילה.

ליאוניד מביט סביב בשביל לראות שאף אחד לא שומע אותו. בעל המקום נמצא בפנים, ורק אבוטבול בטווח שמיעה, אבל לאחר שליאוניד סוקר אותו הוא פוסל את האפשרות שהוא מבין רוסית. הוא ממשיך בלחש, אבל אבוטבול נדרך ומקשיב.

ליאוניד (ברוסית)
במסיבה של מקסימוב, מחפשים בחורות יפות
וסקסיות בשביל, אתה יודע, לעשות לו מתנה
יפה. איליה אמר לי שאם אני אביא משהו צעיר
ושווה, אני מקבל בונוס.

החבר (ברוסית)
ומקסימוב ייקח אחרי שאתה חרשת עליה?

ליאוניד (ברוסית)
אז מה אתה חושב, שהוא יעדיף אחת שלא
יודעת כלום מהחיים שלה?

אבוטבול מקשיב. בצד השני של הרחוב חוזר סרגיי כשידיו מלאות ארבעה בקבוקי וודקה שאותם הוא מחזיק בקושי.

ליאוניד (לחברו, ברוסית)

בוא, בוא נעשה עליו קטע.

ליאניד וחברו קמים אל סרגיי. אבוטבול נשאר לשבת. הוא ממשיך לשתות את הוודקה שלו ומתבונן כיצד ליאניד וחברו חוטפים שני בקבוקי וודקה מידייו של סרגיי ומשחקים בהם במסירות מעליו. סרגיי הבזוי מנסה לתפוס את הבקבוקים באוויר וללא הצלחה עד שבסוף כולם נופלים ונשברים. ליאניד וחברו צוחקים ברשעות ומתרחקים בזמן שסרגיי המושפל מנסה ללקק את טיפות הוודקה שנשארה בבקבוקים השבורים. הוא יושב על ישבנו על הקרקע ובוכה מאבדן הבקבוקים שלו.

אבוטבול מסיים את הוודקה וקם.

41. פנים, לילה, הבית של קטיה

דלת הכניסה נפתחת וסרגיי מכניס את אבוטבול פנימה.

סרגיי

תיכנס, תיכנס.

סרגיי פותח את האור בסלון הקטן ואבוטבול בוחן את החדר העלוב. סרגיי הולך למטבח, המחובר לסלון, ומוציא מתוך שקית חדשה 4 בקבוקי וודקה.

סרגיי

אני אביא כוסות.

סרגיי שם את הבקבוקים במקרר ומשאיר בידו אחד ומוציא מהארון שתי כוסות. אבוטבול מתיישב על הספה בסלון וסרגיי מתיישב על הכורסה ממולו.

סרגיי (תוך כדי שהוא מוזג לכוסות)
אז אתה אומר יש לך אולי עבודה בשבילי?

אבוטבול

אולי.

סרגיי לוגם בשלוק אחד את הכוס. הוא חושף את הכתף שלו שעליה מקועקע קלף של 4 עלה.

סרגיי

אתה יודע מה זה?

אבוטבול שותק.

סרגיי

אם היית רוסי היית יודע שזה אומר שאני רציני.
 (שוב מוזג וודקה לכוסו). זה אומר שאם אני נותן
 מילה שלי זה מילה של כבוד. זה לא כמו אצל
 ישראלים, אומרים ככה ואז עושים ככה-ככה
 (עושה את התנועה עם היד). אם אני אומר אני
 עושה ככה, אז אני באמת עושה ככה (מדגיש
 רצינות בתנועת יד).

אבוטבול
 יש איזה אחד שצריך לטפל בו.

סרגיי
 מישהו כבד או מישהו רגיל?

אבוטבול
 כבד.

סרגיי (לוגם בשלוק נוסף את הוודקה ושוב מוזג)
 אני מבין, אני מבין. זה אני יכול לעשות בשבילך
 בלי בעיות. רק זה לא בא חיים.

אבוטבול
 כמה?

סרגיי (לוגם שוב את הוודקה, מתעכב קצת, מיישיר מבט ועונה)
 חמישים אלף.

אבוטבול
 שקל?

סרגיי
 דולר.

אבוטבול
 הרבה.

סרגיי (מוזג מהבקבוק שוב)
 משהו טוב צריך לשלם. וודקה סמירנוף (מדגיש
 את הבקבוק) הכי טובה בעולם, בגלל זה הכי
 יקר.

אבוטבול מביט בסרגיי בפני הפוקר שלו ולא אומר כלום.

סרגיי (מחייך)

אני יודע מה אתה חושב. אתה רואה אותי יושב
 כאן, בגדים לא טובים ריח לא טוב, בטן שלי גדול
 אבל אני יכול לחנוק אדם שתי ידיים כמו כלום
 (מושיט ידיו קדימה בפתאומיות בתנועת חניקה,
 מבטו רע ומפחיד).

(הפוגה) אתה לא מאמין לי, אה? חכה רגע אני אראה לך משהו.

סרגיי קם ממקומו והולך אל חדר השינה. אבוטבול נשאר בסלון. לפתע נשמע קול שקשוק מפתחות בדלת התופס את תשומת ליבו. לתוך הסלון נכנסת קטיה. היא תחת השפעת האופוריה של האקסטיות ולכן מסטולית לגמרי. היא מבחינה באבוטבול ועוצרת. אבוטבול מתבונן בה ישירות. קטיה נבוכה קצת מהמבט ולכן לא מסתכלת בו חזרה באותו אופן, אבל בזווית עיניה היא בוחנת אותו. סרגיי פותח את דלת חדר השינה וקטיה נצמדת לאחד השטחים היותר מוצללים של הסלון. כשסרגיי חוזר הוא לא מבחין בה. הוא מחזיק בידו תמונה ממוסגרת שעליה הוא נושף בשביל לסלק את האבק. אבוטבול מתבונן בקטיה מעבר לכתפו של סרגיי. קטיה מתבוננת בו בחזרה ועושה לו תנועת שקט עם אצבע על הפה. סרגיי מניח אותה על השולחן מול אבוטבול. בתמונה רואים את סרגיי, עשרים שנה צעיר יותר, במדי מתאבק, מניף מעלה גביע.

סרגיי

אתה רואה זה? אני הייתי אלוף אוניברסיטה שלי בחאקוב. כל מי הייתי שם עליו ידיים הייתי עושה אותו קוואצ'.

אבוטבול

ממתי זה?

סרגיי (לוגם מהכוס, מתלבט)
תן לי לחשוב... עשר שנים. אולי חמש עשרה.

אבוטבול מתבונן בקטיה. היא מחייכת ומסמנת שתי אצבעות לכך שהתשובה יותר קרובה לעשרים שנה.

סרגיי

אבל אני עדיין יכול לעשות הרבה אנשים קוואצ'.

סרגיי מבחין שאבוטבול מסתכל במשהו מעבר לגבו. הוא מסתובב ומבחין בקטיה.

סרגיי (בכעס, ברוסית)
מה את עושה פה?

קטיה נדרכת בזמן שסרגיי מתרומם אליה.

סרגיי (ברוסית, בכעס)
איפה היית עד עכשיו?

סרגיי מתקרב אליה ומנסה לתפוס אותה. הדיאלוג ביניהם מתנהל בזמן שקטיה מתחמקת ממנו במרחב המצומצם של החדר.

קטיה (ברוסית)

אצל חברות.

סרגיי (ברוסית)

איזה חברות?

קטיה (ברוסית)

חברות מבית ספר.

סרגיי (ברוסית)

שקרנית. הסתובבת עם הליאוניד הזה, הסרסור שלך.

סרגיי תופס אותה ואוחז בשערה. הוא מחזיק את הפנים שלה בכוח כשפניה מופנים אליו. הוא מתבונן באישוניה המורחבים.

סרגיי (ברוסית)

תראי אותך, זונה נרקומנית. כולך מסטולית.

קטיה (ברוסית)

ואתה לא?

סרגיי סוטר לה בחוזקה. ראשה של קטיה עף מהמכה אבל מיד היא מחזירה את ראשה ונועצת בסרגיי מבט מאשים כאילו המכה שלו לא שברה אותה. סרגיי נבוך מכך שאבוטבול מתבונן בו ורואה שלמכותיו אין השפעה וסוטר לה שוב. שוב היא מחזירה את ראשה ומתבוננת באביה בעוצמה. סרגיי מרים את ידו להכות בה שוב אבל הפעם היא חומקת מהמכה שלו והוא מועד. אבוטבול נמצא בסלון ומתבונן בכל המתרחש. סרגיי מתייצב ואוחז בקטיה בכוח ולוקח אותה לכיוון הדלת.

סרגיי (ברוסית)

היית חייבת לעשות לי בושות לפני האורח. חכי בחוץ, אני אטפל בך אחר כך.

סרגיי פותח את הדלת, דוחף אותה החוצה וסוגר אחריה את הדלת. הוא מחזיר מבטו אל אבוטבול ומחייך במבוכה של איש מכירות שנתפס ברגע לא נעים. הוא מנסה בפאתטיות לנצל את המצב בשביל להרשים את אבוטבול.

סרגיי

אתה ראית זה? זה אני עושה קוואצ'.

42. חוץ, לילה, הכניסה לביתה של קטיה

קטיה יושבת על המדרגות ליד הדלת. ברקע, פותח אבוטבול את הדלת ויוצא. היא מרימה אליו מבט והוא מתבונן בה ביסודיות ואז נעלם במדרגות. קטיה קמה ממקומה ובאיטיות פותחת את הדלת ונכנסת חזרה הביתה. על הדלת יש שלט כניסה עשוי חלוקי נחל מצוירים של אבא, אמא ושני ילדים מחייכים. החלוק של האמא תלוש וכתוב "משפחת ליפקין".

43. פנים, לילה, המכונית של אבוטבול

אבוטבול נכנס חזרה למכונית. שמשון ומנצור ממתינים לו.

שמשון
יש?

אבוטבול
יש.

מנצור (בחוסר אמון)
כבר? משהו טוב?

אבוטבול לא עונה אבל ברור שכן.

שמשון
כמו אז, בכיפה אדומה שלך?

האיזכור של הכיפה האדומה היא מערער לרגע את חוט המחשבה של אבוטבול.

אבוטבול
כן. משהו כזה. סע.

44. יום, חוץ, הרחוב

קטיה מתרחקת מבית הספר כשתיקה על גבה. כל התלמידים עולים לאוטובוס אבל קטיה ששוב אין לה כסף, מתחילה ללכת הביתה ברגל. האוטובוס חולף על פניה עד שהיא התלמידה היחידה שהולכת.

45. יום, חוץ, הרחוב של הסופר

קטיה מתקדמת ומבחינה בהמשך הרחוב, בצד השני של הכביש, בסבתה יוצאת מהסופרמרקט עם עוד מספר לקוחות. קטיה קוראת לה.

קטיה
בבושקה!

הסבתא מבחינה בקטיה ומנופפת לה לשלום. מהסופר יוצא גם סרגיי כשהוא מחזיק בשקיות מצרכים בשתי ידיו. בעקבות הניפנוף הוא מבחין בקטיה. פניה של קטיה נופלים למראה סרגיי אך הוא כבר הבחין בה.

סרגיי (לקטיה, ברוסית)
תגיעי מהר! פעם אחת תעזרי לסחוב את כל האוכל שאת מחסלת!

במבט האטום של קטיה השמור לרגעי ההתעללות של אביה בה, היא מתחילה להתקדם על המדרכה אל עבר הסופר. המצלמה נשארת עם החזית של קטיה המתקדמת אל הסופר. מאחוריה, על הכביש, נוסע רכב שחור וגדול אשר מאיץ וחולף על פני קטיה ויוצא מהפריים. חבטה חזקה נשמעת וקול צרחה חד. קטיה קופאת במקומה כשמבטה מופנה קדימה אל עבר הסופר הנמצא מחוץ לפריים (ושבו מתרחשת התאונה). סאונד של רכב מאיץ נשמע בזמן שקטיה ממשיכה להתבונן בהלם להמשך. המצלמה עוקפת את קטיה כך שהיא מתמקמת מאחורי גבה ולכיוון הסופר. הרכב השחור והגדול בדיוק נעלם מעבר לפינה כשעל הכביש שרועים סרגיי והסבתא. קהל של אנשים עומד בפתח הסופר ומתבונן במחזה בהלם.

קטיה מתקדמת אל עבר סרגיי והסבתא. סרגיי קרוב אליה יותר והוא שוכב על גבו כשרגלו שמוטה מאחוריו בפוזיציה לא טבעית. הוא מקלל נמרצות ברוסית ופיו קוצף דם. ניכר כי הוא גוסס.

קטיה חולפת על פניו וממשיכה לכיוון סבתא ששרועה על הכביש על צידה כשגבה נמצא לכיוון קטיה וראשה שמוט.

קטיה מגיעה אליה, רוכנת על ברכיה כשהן תומכות בגבה ובעדינות מפנה את פני סבתא אליה. עיניה של הסבתא עוד פקוחות. פניה מלאים דם. עיניה של קטיה מתחילות להתלחלח.

הסבתא

קטוצ'קה?

קטיה מהנהנת בראשה לאות אישור. הסבתא מתבוננת בה.

הסבתא

תהיי ילדה טובה....

ראשה של הסבתא נשמט ועיניה נעצמות. הדמעות מתחילות לשטוף בחוזקה מעיניה של קטיה בזמן שהבכי שלה הולך ומתחזק. היא מחבקת את סבתא על הכביש וממררת בבכי בזמן שהמצלמה מבצעת דולי אוטו, מתרחקת על הכביש ופותחת את הפריים על כל זירת התאונה. קהל אנשים מתחיל להגיע לצומת, לבדוק את סרגיי ולקרוא למשטרה ולאמבולנס.

פייד לבלאק.

46. פנים, לילה, ביתה של קטיה

דלת הכניסה מופיעה בפריים ונפתחת על ידי קטיה שנכנסת הביתה. יחד איתה נכנסת יועצת בית הספר (35, אמפתית).

היועצת

את בטוחה שאת לא רוצה שאני אשאר?

קטיה

בבית אני בסדר.

היועצת מביטה בה במבט של רחמים ומחבקת אותה. קטיה נשארת קפואה בתוך החיבוק. היועצת מתכוונת ללכת. היא נותנת לקטיה כדור שינה.

היועצת

זה בשביל לעזור לך לישון. אני אשלח מחר כמה חבר'ה מבית הספר שיהיו איתך, שלא תהיי לבד, בסדר?

היועצת יוצאת מהדלת. קטיה נשארת לעמוד במסדרון הכניסה. חולצתה עוד מלאה דם מהתאונה והיא נראית בהלם. היא מורידה את תיקה בצד הדלת והולכת לכיוון האמבטיה.

47. פנים, לילה, המקלחת של קטיה.

המים זורמים על ראשה ופניה של קטיה. עיניה עצומות בטראנס בזמן שהיא נותנת למים החמים לשטוף אותה. היא מסיימת להתקלח ועומדת ליד הכיור לצחצח שיניים. היא מביטה בעצמה בראי תוך כדי. היא מסיימת לצחצח ומניחה את המברשת על שידת האמבטיה כשלפתע היא מבחינה שבכוס המברשות יש מברשת כחולה וגדולה וסכין גילוח. היד שלה משתהה לרגע. היא חוככת בדעתה ואז שולפת את המברשת הכחולה הגדולה ואת סכין הגילוח ומשליכה אותם לפח שנמצא ליד. אחר כך היא מרוקנת את ארונות האמבטיה מכל התכשירים הגבריים של אבא שלה וזורקת אותם לפח.

48. פנים, לילה, הסלון

קטיה לבושה בטרנינג לשינה, ושיערה רטוב מהמקלחת. פניה נקיים מעגילים ונזמים. היא אוספת את השמיכה שלה ממיטתה שליד המטבח ואת בובת הכלב והולכת איתם באיטיות אל חדר השינה של סרגיי. היא עוצרת בפתח ומתבוננת בספה הריקה של סבתה.

49. פנים, לילה, חדר השינה

היא מדליקה את האור בחדר השינה של סרגיי ומתבוננת במיטה הגדולה ובחדר כאילו לא ראתה אותם מעולם. המיטה מוצעת בקפידה עם סדין מתוח וכרית לבנה אחת. קטיה עולה על המיטה באיטיות, נשכבת כשראשה על הכרית ומתרווחת עם שתי ידיה לצדדים. היא נהנית מתחושת המרחב הזו ונאנחת קלות. היא מתכסה בשמיכתה ונרדמת, מחבקת את הכלב שלה.

פייד לבלאק.

50. פנים, יום, חדר השינה

קטיה ישנה במיטה. דרך התריסים נכנס אור של בוקר. נשמעת דפיקה בדלת הכניסה. אחר כך שוב. אחר כך שתי דפיקות. קטיה מתעוררת לאיטה מהדפיקות, מתבוננת סביב וקמה מן המיטה מנומנמת. היא יוצאת מחדר השינה לכיוון דלת הכניסה.

51. יום, פנים, סלון הדירה.

קטיה פותחת את הדלת. בצד השני עומד ליאוניד, ידו נשענת על הקיר וחיוך אמפטי על פניו. השיחה ברוסית

ליאוניד

קטוצ'קה... היועצת סיפרה לי. איך ששמעתי, באתי. אפשר להיכנס?

מבטה של קטיה מוטרד קצת אך היא נותנת לליאוניד להיכנס.

ליאוניד

שתית כבר משהו? אני אכין לך.

ליאוניד הולך לכיוון המטבח המחובר אל הסלון. קטיה מתיישבת על הספה שהייתה מיטתה של סבתא, ליד שולחן הסלון הקטן. בעומק שלה עומד ליאוניד בתוך המטבח וליד המקרר. ליאוניד לוחץ על הכפתור של הקומקום החשמלי ופותח את הארון.

ליאוניד

זה קרה אתמול, שמעתי.

קטיה

בצהריים.

ליאוניד מוציא שתי כוסות ושם בהם קפה מהארון.

ליאוניד

מתי ההלוויה?

קטיה

אני לא יודעת. כנראה היום.

ליאוניד פותח את המקרר, הוא מתבונן פנימה.

ליאוניד

אין לכם חלב. (מבחין במשהו) אבל יש לכם יופי של וודקה.

ליאוניד מוציא בקבוק וודקה מהמקרר ונותן לגימה. הוא לוקח את שתי הכוסות

ובקבוק הוודקה והולך לסלון. הוא מניח את הכוסות על השולחן ומוזג לקטיה ולעצמו מהבקבוק.

ליאוניד

ומה עם הסידורים של ההלוויה? חלקות?
מצבות? יש לכם פה כסף?

קטיה

לא.

ליאוניד (לוגם עוד שלוק מהוודקה)
תשמעי, קטוצ'קה, אני רוצה לעזור לך. אני
אטפל בכל הסיפור של ההלוויה והמצבות. עליי.
אבל, אני צריך שגם את תעזרי לי במשהו.

קטיה מתבוננת בו ומחכה שימשיך.

ליאוניד

אני יודע שעכשיו קצת קשה לך. פתאום ככה, גם
אבא וגם סבתא פוף (עושה תנועת העלמות
באצבעותיו) אבל אולי בכלל כל מה שקרה לך,
אולי יש בזה אפילו משהו טוב. הרי אבא שלך,
יותר טוב לך שהוא לא פה וסבתא שלך, היא
כבר הייתה די זקנה. ועכשיו, תראי אותך, יש לך
דירה לבד, לגמרי לעצמך. את זה אפילו לי אין.
וזה בדיוק מה שיכול לעזור לי. בבית ספר אי
אפשר להיכנס לסאטלה רצינית. כאן, בתוך
הבית של קטיה אפשר. אז תני לי לטפל לך בכל
העניינים ואת...

ליאוניד מוציא מכיסו חפיסת אקסטות ומניחה ליד השולחן מול קטיה. בחפיסה
חמישה כדורי אקסטזי. ליאוניד לא מרפה מחפיסת האקסטות ומחזיק את קצה
החפיסה באצבעו.

ליאוניד

...לא תצטרכי יותר לדאוג לכלום.

קטיה מתבוננת בחפיסת האקסטות.

קטיה

בלי כסף?

ליאוניד

חופשי, כמה שאת רוצה. אנחנו שותפים עכשיו.

קטיה

אם אנחנו שותפים אז אני רוצה חמישים אחוז.

ליאוניד

מה?

קטיה

הבית שלי, הסחורה שלך. חמישים חמישים ברווחים.

ליאוניד

מה פתאום, אין מצב.

קטיה רוכנת קדימה ודוחפת את חבילת האקסטות בנחישות אליו.

קטיה

אז תודה על הביקור.

ליאוניד עומד את נחישותה. הוא מבין שהיא רצינית.

ליאוניד

עשרה אחוז.

קטיה

חמישים.

ליאוניד

עשרים גג וגם זה רק בגלל שאני אוהב אותך.

קטיה

חמישים. או שתמשיך למכור בשירותים של בית ספר.

ליאוניד

או קיי, חמישים, אבל בתנאי אחד: שאת גם מוכרת ובאותו סגנון שאת עושה משא ומתן.

קטיה

סגור.

קטיה רוכנת קדימה ותופסת את חפיסת האקסטות. ליאוניד עדיין לא משחרר אותם. היא מביטה בו. הוא מחייך אליה את חיוכו הנאלח. ואז משחרר את אצבעו באיטיות. קטיה לוקחת את החפיסה ומוציאה ממנה אקסטה אחת. לאחר מכן היא שמה אותה בכיסה. ליאוניד מוזג מהבקבוק וודקה לשתי הכוסות ומעביר כוס אחת לקטיה. קטיה שמה את האקסטה בפיה ועומדת ללגום מהכוס. ליאוניד מושיט את ידו קדימה עם הכוס שלו לסימן לחיים. קטיה נושקת את כוסה בכוסו. שניהם לוגמים מהוודקה.

ליאוניד

ועכשיו אולי גם תסכימי לבוא איתי למסיבה?

נשמעת דפיקה בדלת. שניהם מתבוננים בה. קטיה לא אומרת דבר. ליאוניד קם

ופותח את הדלת. בפתח הדלת עומדים אליק ובנצי, שני בריונים מגודלים, הנכנסים אל הבית ישר כשליאוניד פותח להם את הדלת ומסתכלים לכל הצדדים.

אליק

סרגיי פה?

ליאוניד

לא. לצערי, סרגיי נפטר אתמול.

אליק

מת סופית? (לבנצי) תבדוק מה יש פה.

בנצי הולך לחדר השינה ולאמבטיה ולפי הרעש שבהמשך הסצנה הוא הופך שם דברים בחיפוש אגרסיבי.

ליאוניד

כן. ממש אתמול. תשמעו, יש כאן רק את הבת שלו והיא קצת בהלם...

אליק

גם אנחנו בהלם. בהלם מזה שהוא לא החזיר לנו את הכסף שלנו. (פונה לקטיה) את הבת שלו?

ליאוניד (נעמד בין אליק לבין קטיה)

אם אתה רוצה משהו ממנה, אתה יכול לבקש ממני. היא קצת לא בפוקוס עכשיו.

אליק תופס את ליאוניד ובאגרסיביות מדביק אותו לקיר ונותן לו נגחה חזקה בראש.

אליק

בטח גם אני לא בפוקוס אצלך עכשיו, אה? ועכשיו תעוף מפה מהר, לפני שאני אכבה לך את האורות סופית.

אליק משליך את ליאוניד ממנו לכיוון הדלת. ליאוניד רץ אל עבר הדלת ובורח החוצה. אליק הולך אחריו וסוגר את הדלת שליאוניד השאיר פתוחה.

אליק

100-100 קצת שקט.

בדיוק כשהוא אומר את זה, נשמע קול ניפוץ מחדר השינה בזמן שבנצי שובר שם משהו. אליק מפנה את ראשו לשם.

אליק

איפה אבא שלך שם את הכסף?

קטיה

איזה כסף? לאבא שלי לא היה כסף.

בנצי חוזר מחדר השינה והאמבטיה והולך לכיוון המטבח שם הוא מחפש בארונות.

אליק

או-או איך היה לו. וכמה שהוא חייב לנו מהקזינו
עדיף מאוד בשבילך שזה יהיה איפשהו בבית.

קטיה

אין כאן כלום, תאמין לי, וגם מזמן כבר אין לנו
כסף. הוא מכר את האוטו, והוא לקח את כל
הקצבאות של סבתא.

אליק

ממש סיפור קורע לב. עוד שניה נופלת לי דמעה.
(לבנצי) מצאת משהו?

בנצי

לא.

אליק

טוב, אז תעשה לפחות קפה.

בנצי פותח את המקרר ברקע.

בנצי

אין חלב.

אליק

אז תעשה שחור.

בנצי

אין גם שחור.

אליק

כוס אמו את ואבא שלך.

קטיה

אין כאן כסף, אני אומרת לך ואני חיפשתי מה זה
טוב...

אליק (בקול מפחיד)

תשתקי!

קטיה משתתקת. אליק חוכך בדעתו קצת. בנצי חוזר מהמטבח ועומד לידו.

אליק

של מי הבית הזה?

קטיה שותקת.

אליק
שאלתי של מי הבית הזה?

קטיה
שלנו. שלי.

אליק (לבנצי)
שווה איזה שש מאות, לא?

בנצי
ומה איתה?

אליק
היא... (אליק מתבונן בקטיה)... שלא תדאיג
אותך. אנחנו כבר... נמצא לה משהו.

קטיה (בפחד גדול)
אתם יכולים לקחת את הבית, אני אלך מפה,
אתם יכולים לעשות מה שאתם רוצים.

קטיה מתרוממת ממקומה אבל אליק מסמן לה בתקיפות עם היד לשבת.

אליק
תשארי פה ואל תזוזי. (לבנצי) לך תארגן חוזה.

בנצי
מאיפה אני אביא חוזה?

אליק (מגלגל עיניו)
לך לאזוגי תגיד לו להביא חוזה סטנדרט על
עסק, רק שישנה את זה לנכס פרטי, בסדר?

בנצי
אתה נשאר פה?

אליק
מישהו צריך להישאר עם החמודה הזו שלא תלך
ותשאיר אותנו עם הזין ביד כמו אבא שלה.

בנצי יוצא מהדלת ונשארים רק אליק וקטיה. אליק מעשן סיגריה ונראה רציני
ומפחיד. קטיה נראית מאוד מפוחדת. היא מתבוננת לעבר הדלת. אליק קולט את
המבט שלה וממשיך לעשן. קטיה מתרוממת פתאום ומנסה לרוץ אל הדלת.
אליק תופס אותה בחוזקה. קטיה צורחת.

קטיה
תעזוב אותי!! תעזוב אותי!! הורגים אותי!! הצילו!!

אליק משליך את קטיה על הספה בברוטליות וסותם את פיה בידו.

אליק

אם את לא רוצה שאני אהרוג אותך עכשיו, כדאי
לך לסתום את הפה.

קטיה משתתקת. אליק מתיישב לידה על הספה, ידו עדיין על פיה אך הוא מעט
מרפה את אחיזתו.

אליק

חבל על המאמץ שלך. אף אחד בבניין הזה לא
שם עלייך או על אף אחד מהשכנים פה. ואת
סתם עושה בעיות איפה שלא צריך. בנצי יביא
את החוזה, תחתמי ונגמור את הסיפור.

קטיה (ביבבה, מתחילה לבכות)
אתם תהרגו אותי!

אליק (תוך כדי הרגעה)

למה לדבר ככה. שששששש (מנגב לה את
הדמעות) מה שאנחנו צריכים זה רק את הדירה
בגלל הכסף. אם לא תעשי בעיות ותחתמי כמו
ילדה טובה, ניתן לך ללכת לאן שאת רק רוצה.

קטיה ממשיכה לבכות בסיטואציה המלחיצה הזאת למרות דברי ההרגעה
החלקיים של אליק.

אליק

אל תבכי. כשאת בוכה את לא יפה.

קטיה מביטה בו במבט מבולבל אך פניה מפסיקים להתכרכם בבכי.

אליק

ככה הרבה יותר טוב.

אליק מביט בקטיה עוד קצת, כשידו שמקודם כיסתה את פיה, מונחת עכשיו על
לחיה לאחר שניגב את דמעותיה. אליק מתבונן בקטיה במבט חמדני ואז מרכין
פניו ונושק לה בלחי. פניה של קטיה קפואות בזמן שאליק מתחיל לנשק את
פניה. הוא משכיב אותה לאחור ומתחיל לפתוח כפתורי מכנסיו בנחישות תוך
אילוץ קטיה לתנוחת משגל.

קטיה

לא. בבקשה לא.

אליק אוחז בגרונה לפתע ופניו מרצינות.

אליק

אמרתי לך אל תעשי בעיות והכל יהיה בסדר,
נכון?

קטיה נשארת קפואה ולא מגיבה. אליק ממשיך להשכיב אותה. הוא מושיט ידו מתחת לחולצה שלה וממשש את שדיה. פניה של קטיה מכורכמים מכאב ותיסכול ויאוש אבל היא מתאמצת לא לבכות. אליק פורם את כפתורי מכנסי הג'ינס שקטיה לובשת ומושך אותם מרגליה. רגליה חשופות. הוא תולש ממנה את התחתונים ומפסק את רגליה. המצלמה מתקרבת אליהם מאחור בזמן שאליק פותח את מכנסיו ומתחיל לגעור מעליה. ראשו מורם אל-על בזמן שהוא מנסה לחדור אל קטיה. קטיה שוכבת מתחתיו, פיה סכור בידו ועיניה נעוצות היישר אל מעבר למצלמה, אל משהו או מישהו שגם הוא, בדיוק כמו המצלמה, מתקרב אליהם מאחור.

שתי ידיים חזקות של דמות הנמצאת מחוץ לפריים, כורכות במהירות חבל על צווארו של אליק הנשוא אל על. אליק המופתע לא מספיק להשמיע קול, בזמן שהדמות המסתורית גוררת אותו אחורנית עם החבל על הצוואר, מורידה אותו מהספה וכשהוא שרוע על ישבנו ממשיכה לחנוק אותו בחוזקה בחבל. המצלמה מראה את פניו המאדימות של אליק. הוא מנסה להתנגד בתחילה, אך הוא נמצא נמוך מדי בשביל להגיע לדמות שחונקת אותו מאחור ומכנסיו המושפלות כורכות את רגליו בצורה כזאת שהוא לא יכול להתרומם. אט-אט דוממים פניו והתנגדותו נחלשת. עיניו נעצמות והוא מפסיק לזוז. פניו הכבויים בתוך הפריים כשבעומק נמצאת קטיה עדיין על הספה. הדמות החונקת נשארת עלומה, הפריים נותר במקומו כשהדמות החונקת משחררת את אליק והוא צונח על הרצפה ומחוץ לפריים.

קטיה עדיין על הספה, בהלם, לא זזה, ממקומה. בצעד מדוד נכנס **אבוטבול** לפריים. הוא מרים את המכנסים של קטיה ומעביר אותם אליה.

אבוטבול

תתלבשי.

לאחר מכן הוא מפנה את גבו אליה כדאי שתוכל לעשות זאת בפרטיות. קטיה לובשת את מכנסיה. אבוטבול מסתובב חזרה ומתיישב לידה על הספה. הוא מוזג מהוודקה שעל השולחן לאחת הכוסות ונותן לה. קטיה לוקחת את הכוס ושותה. אבוטבול מוזג גם לעצמו.

אבוטבול

איך קוראים לך?

קטיה

קטיה.

אבוטבול

אני הייתי אצל אבא שלך לפני כמה ימים. רציתי לעזור לו, אבל עכשיו כבר מאוחר מדיי בשבילו. חבל. כמעט היינו יכולים לפתור אחד לשני הרבה בעיות.

אבוטבול לוגם את הוודקה מהכוס שלו.

אבוטבול

אני במקומך לא הייתי נשאר פה, החברים של
ההוא (מצביע לכיוון אליק) בטח יגיעו מתישהו.

קטיה

חכה רגע. איך היית יכול לעזור לו, לאבא שלי?

אבוטבול

אני הייתי מטפל לו בחוב והוא היה עושה משהו
בשבילי.

קטיה

מה?

אבוטבול

משהו.

קטיה

אולי אני יכולה לעשות את זה.

אבוטבול מגחך.

קטיה

אני רצינית. אם אתה יכול למחוק את כל מה
שאבא שלי חייב ולעזור לי עם האנשים האלה
אני מוכנה לעשות בשבילך את מה שאבא שלי
היה צריך לעשות.

אבוטבול

הוא היה מוכן לעשות כל מה שאני אגיד לו.

קטיה

אני גם אעשה כל מה שתגיד לי.

אבוטבול

כל מה שאני אגיד לך?

קטיה

כל מה שתגיד לי, רק תקח אותי מפה.

אבוטבול (בחדות)

גם לרצוח מישהו?

קטיה (ללא היסוס)

גם לרצוח מישהו.

אבוטבול (חוכך בדעתו)

תני לי לחשוב על זה.

אבוטבול מתרומם ללכת. קטיה מזנקת אחריו, וכשהיא על הברכיים נאחזת

ביאוש בידו.

קטיה

קח אותי איתך, בבקשה. אל תשאיר אותי פה,
 החבר שלו צריך לחזור לכאן עוד מעט והם ייקחו
 לי את הבית ויהרגו אותי. אני אהרוג את מי
 שאתה רק רוצה, אם תשלם את מה שאבא שלי
 חייב ותעזור לי, אני אהרוג את מי שאתה רק
 רוצה. אני נשבעת בסבתא שלי שאני אעשה כל
 מה שצריך. רק אל תשאיר אותי פה!

קטיה ממררת בבכי ומחבקת את רגלו של אבוטבול. אבוטבול מתבונן בה. חיוך
 דק ומרומז מאוד מופיע על פניו. הוא מניח יד על ראשה.

52. חופ, יום, רחוב הרוסים

אבוטבול וקטיה יוצאים מבית הדירות של הרוסים. קטיה מביטה לכל הכיוונים
 בלחץ. אבוטבול הולך זקוף ומבטו אדיש כתמיד. מוזיקה של התחלה חדשה
 מלווה את הפסקול בזמן שאבוטבול פותח לקטיה את הדלת האחורית של האוטו
 ונותן לה להיכנס. לאחר שגם הוא נכנס, האוטו יוצא מהחנייה ומתרחק במהירות
 על הכביש.

53. חופ, לילה, כבישים בין עירוניים

המכונית נוסעת בכבישים בין עירוניים רחבים. **קטיה** מתבוננת החוצה מהחלון
 ורואה נופים שונים שהם חולפים על פניהם. מבטה הופך להיות מסוקרן בזמן
 שהמכונית עוברת על פני מקומות שהיא מעולם לא ראתה קודם.

54. חופ, יום, הבקתה

המכונית נכנסת לחניית חול מאולתרת ליד בקתה גדולה. המכונית עוצרת
ואבוטבול וקטיה יוצאים ממנה ונכנסים בדלת.

55. פנים, יום, סלון הבקתה.

פנים הבקתה הוא גדול ויש לו מבנה של דירת קיט. מרחב גדול הכולל גם
 מטבחון ושבוע עומד שולחן אוכל משפחתי. לבקתה יש תאורה רכה של עששיות.
 לחדר המרכזי צמודים שאר חדרי הבקתה. ליד השולחן יושב שמשון וחותר עוף
 לפני אפייה. אבוטבול נד לו לשלום ופותח לקטיה את אחד החדרים.

אבוטבול

תשארי פה. אני אחזור יותר מאוחר.

קטיה מהנהנת. דרך חריץ הדלת היא רואה שהוא לוחש משהו לשמשון ויוצא

מהבקתה. הסלולרי של שמשון מצלצל והוא עונה.

שמשון (לסלולרי)

אה? (פאזזה) אין לך כלום, אתה אומר.

קטיה מאזינה לשיחה ושמשון קולט את זה ונותן בה מבט רע.

שמשון (לסלולרי)

למה אתה אומר שאין לך כלום. כליות יש לך?
אתה יודע כמה שווה כליה היום בשוק? ים כסף.
כבד יש לך? יש? הכי הרבה כסף זה לב. נו, אז
למה אתה אומר שאין לך כלום? אז או שנקבע
אצל מומחה השתלות או שתביא את הכסף,
ברור?

קטיה סוגרת את הדלת ונועלת במפתח שנמצא בצד הפנימי. אחר כך היא הולכת לחלון ורואה שאבוטבול נכנס למכונית ונוסע. לפתע היא נתקפת פחד. היא מנסה לפתוח את החלון אבל הוא ממוסמר ואין אפשרות לפתוח אותו. היא אסירה בחדר הזה. היא נכנסת למיטה ומתחילה לבכות. כל כך הרבה דברים עברו עליה ביומיים האחרונים. הפריים עולה אל החלון. התאורה משתנה במהירות ומייצגת מעבר מיום ללילה שבו מתרחשת הסצנה הבאה.

56. פנים, לילה, הבקתה

הפריים יורד חזרה אל קטיה המתעוררת במיטה. בפסקול שומעים את קולותיהם של **אבוטבול, שמשון ומנצור** משחקים משהו. קטיה פותחת את הדלת רק ברוחב של חריץ ומציצה החוצה. בסלון יושבים אבוטבול ושמשון אחד מול השני. פניהם קפוצים ממאמץ. הם משחקים משחק. ידיהם מונחות על השולחן שביניהם כשכל אחד מהם אוחז סיגריה בוערת שבאמצעותה הוא עושה כוויות בידו של השני. אבוטבול מחזיק את הסיגריה בכפו של שמשון, ושמשון מכבה את הסיגריה בכפו של אבוטבול. שניהם נראים מרוכזים. שמשון לוחץ חזק את בדל הסיגריה שלו בידו של אבוטבול, אך האחרון לא מסיט את ידו ומיישיר מבט קדימה בריכוז של כאב. הסיגריה של שמשון כבתה ואבוטבול מתחיל לצרוב באיטיות את כפו של שמשון, עד שהוא לא יכול יותר ומזיזה מהכאב.

אבוטבול

אולי בפעם הבאה

שמשון (מאיים בבדל הסיגריה בצחוק על מנצור)

אני קודם אתאמן קצת על מנצור

מנצור (מתרחק מהסיגריה אינסטנקטיבית)

עזבו אותי אתם עם הקטעים הפסיכיים שלכם.

מנצור מבחין בקטיה המציצה מהדלת. אבוטבול ושמשון שמים אליה לב גם כן. היא פותחת את הדלת ויוצאת, יש אווירת אי נוחות באוויר. שמשון ומנצור בוחנים

אותה.

אבוטבול (בטכניות, מצביע על שני עוזריו)
שמשון. מנצור. זאת קטיה.

מנצור מתבונן בה באי אמון ופוזל לאבוטבול. לא נראה לו שהנערה הזאת יכולה לעשות את מה שהוא רוצה שהיא תעשה.

אבוטבול (לשמשון)
תן לה משהו לאכול.

שמשון מוציא לה צלחת עם העוף שעשה קודם ופירה. קטיה המורעבת מתיישבת על השולחן וטורפת את הפולקה והפירה כמו חיה מורעבת שלא אכלה כבר זמן רב. שמשון ומנצור בוחנים אותה בזמן שפיה מלא.

57. חוץ, לילה, חצר הבקתה

אסטבליש שוט על הבקתה בלילה

בתוך החושך נדלק גפרור המצית עששית. אבוטבול מרים את העששית ומתקדם איתה בחושך לכיוון גזע עץ כרות שנמצא בקרבת הבקתה. קטיה הולכת אחרי אבוטבול והם מתיישבים על גזע העץ כמו ספסל. אבוטבול מצית לה סיגריה וגם לעצמו.

אבוטבול
האיש שאת הולכת לחסל זה מקסימוב. את
יודעת מי זה?

קטיה שומעת את שם היעד בפעם הראשונה ופחדה גבר. היא מהנהנת לחיוב.

אבוטבול
זה לא יהיה קל אבל אני אלמד אותך כל מה
שצריך לדעת. בעוד שבוע יש לו מסיבה לכבוד
יום ההולדת שלו. זה יהיה הזמן הכי טוב
בשבילך להתקרב אליו.

קטיה ממש רועדת.

אבוטבול
מה קרה? קר לך?

קטיה
לא. פשוט...לא ידעתי שזה מקסימוב.

אבוטבול
למה זה משנה?

קטיה

הוא כאילו הבוס הכי גדול.

אבוטבול

ומי את חושבת הוריד את סבתא שלך ואבא
שלך? למי את חושבת את חייבת את הכסף?
מה חשבת שאבא שלך הסתבך עם מישהו
נחמד? את מסובכת עם מקסימוב עמוק עמוק
ואם את אי פעם רוצה לחיות בשקט, את צריכה
להיפטר ממנו.

קטיה

אני לא יודעת אם אני יכולה.

ידיה של קטיה רועדות מרוב פחד. אבוטבול מושיט ידו ואוחז בידה.

אבוטבול

אני אלמד אותך כל מה שצריך לדעת. חוץ מזה,
אמרת שתעשי כל מה שאני אבקש, גם להרוג
מישהו.

קטיה

נכון, אמרתי.

קטיה עדיין רועדת וברור שהיא לגמריי יכולה לעמוד במה שהיא הבטיחה.
אבוטבול בוחן אותה בחוסר שביעות רצון ואז מושך את ידו מידה.

אבוטבול

את יודעת מה, נעזוב את זה.

אבוטבול מתרומם ממקומו ומפנה גב של רוח קרה לקטיה. התרוממותו מערערת
אותה.

אבוטבול

ברור לי שזה גדול עלייך. (מצביע לכיוון היער)
יש שם כביש עם תחנת אוטובוס שתוכלי לעצור
טרמפים. את יכולה לחזור לשכונה שלך. את לא
חייבת לי כלום.

קטיה מתעשתת.

קטיה

אני אעשה את זה. אני אהרוג את מקסימוב,
בתנאי שאתה תלמד אותי.

אבוטבול (מתבונן בעיניה ומחפש את החוזק)

אני אלמד אותך מה שצריך אבל בסוף זה או
 שיש לך את זה או שאין לך את זה. ואם אין לך
 את זה אז עדיף ששנינו נדע מזה כמה שיותר
 מהר. אצלי אין לקחת צ'אנסים. אני צריך לדעת
 מהר אם אני יכול לסמוך עלייך.

קטיה

רוצה לנסות עכשיו?

אבוטבול מתבונן בה בסקרנות. קטיה מעבירה רגלה לפיסוק על גזע העץ,
 מחזיקה את הסיגריה ביד אחת ופורשת את כף ידה השניה בדיוק באותה
 פוזיציה שאבוטבול ושמשון שיחקו קודם עם הסיגריות. אבוטבול מבין את הרמז
 ומתיישב ממולה. כל אחד מחזיק ביד ימינו סיגריה ומושיט את שמאלו החשופה
 קדימה. אבוטבול צורב את קטיה בסיגריה שלו. קטיה צורבת את אבוטבול
 בסיגריה שלה. הם מיישרים מבט זה אל זה. פניהם קשוחים. כל אחד מהם מניע
 את הסיגריה בכף ידו של השני וצורב אותו. הם מנסים לעמוד בכאב ומנסים
 לעוות פניהם כמה שפחות. שני סילסולים דקים של עשן עולים מכפות ידיהם, אך
 הם עדיין לא זזים ממקומם. יש משהו אירוטי בצורה שבה הם מכאיבים זה לזה.
 בישיבה הקרובה שלהם. במבט שהם מישירים זה לזה. אבוטבול מביט בקטיה
 ובתוך הבעת הכאב יש גם דוק של הבעת הערכה על העמידה הממושכת.

דלת הבקתה נפתחת כשמשון מוציא את ראשו.

שמשון

יש קפה אם אתם רוצים....

קטיה ואבוטבול קופצים במבוכה על כך ששיחקו את המשחק זה עם זה,
 והתחרות מסתיימת ללא הכרעה. שמשון מביט בהם, קולט שהם שיחקו עם
 הסיגריות.

שמשון

מי ניצח?

קטיה ואבוטבול מתבוננים זה בזו ולא עונים. שמשון מפטיר נשיפה זועפת וסוגר
 את הדלת. קטיה מחייכת קלות ואבוטבול בוחן אותה. היא הצליחה להרשים
 אותו.

סצנת מעבר: אור עולה על הבקתה והיער

58. חוק, יום, ביער

מנצור ואבוטבול נשענים על מכוניתם מבחוץ וממתינים. אבוטבול נותן למנצור
 פתק.

אבוטבול

אחרי שנגמור פה, אני רוצה שתשיג לי גם את
 הדברים האלה.

מנצור (מתבונן ברשימה)
דוקטור לכימיה, אתה.

על דרך עפר שמובילה אליהם מגיעה מכונית.

מנצור
הנה הוא בא.

המכונית עוצרת ומתוכה יוצא **בן כנען** (אתלטי עם משקפי ראייה מהודקות
בשרוך ספורטיבי, בעל דיבור והילוך של מדריך ספורט, קרב מגע וקליעה
צה"לי).

בן כנען
צהריים טובים.

מנצור
אהלן.

בן כנען ניגש לבאגז' מכוניתו ופותח אותו. אבוטבול תופס את ידו של מנצור
ומיישיר מבט חשדני בבן-כנען. מנצור מרצין.

אבוטבול (דרוך)
הוא שוטר.

מנצור (מחייך)
נכון. אבל בזכות מח"ש ישתבח שמם הוא נהיה
שוטר מהסוג שאנחנו אוהבים.

בן כנען (בתגובה)
מח"ש יימח שמם, המאנייקים השמאלניים היפי
נפש האלה דפקו אותי בתחת וזרקו אותי
לכלבים אחרי שמצצתי מרצוני לכל הזרמים
מהדרג. (מתחיל לסדר את מצגת הנשקים
בבגז') משטרת ישראל, עלאק. מאנייקים. עשר
שנים נתתי את הנשמה, משמרות לילה ויום
ושבת וחג ומועדי ישראל.

מנצור (מגלגל עיניו כמי ששמע את הסיפור פעמים רבות)
הנה הוא מתחיל עוד פעם...

בן כנען
כל פקודה דפוקה שהעבירו מלמעלה, בן כנען
מבצע "המפקד" (מצדיע מטאפורית) ארבע
פעמים הייתי שוטר מצטיין של המחוז. ואז מה?
אז באמצע פשיטה על סוחר מסומם אנס ילדים
מאנייק, בזמן שהוא שלף עליי סכין יפנית ככה
מחצי מטר..

מנצור (קוטע)

טוב, מה הבאת לנו?

בן כנען

אני באמצע הסיפור.

מנצור

אני שמעתי את הסיפור. כבר כמה פעמים שמעתי.

בן כנען פוזל לכיוון אבוטבול.

מנצור

עזוב אותו. תראה מה יש לך.

בן כנען (מוציא אקדח סיזט ומחזיק אותו עם קנה למטה בצורה בטיחותית) יש לי סיזט במצב מצוין.

אבוטבול

אנחנו צריכים משהו יותר עדין.

בן כנען

עדין? וואלה, את זה עוד לא ביקשו ממני. אתה רוצה אני יכול לשים לך כאן פרווה על הידית.

מנצור

אנחנו מתכוונים למשהו קל.

בן כנען

יש לי משהו קל. אבל...אתם יודעים איך זה, כל גרם פחות, עולה מאיה יותר.

מנצור

עוד שניה נדבר על הדולרוס, קודם תראה מה יש.

בן כנען (מוציא אקדח נוסף ומחזיק אותו באותה צורה בטיחותית)

גלוק 19, בשבילכם (מציג להם את הגלוק). הוא לא עושה לך חור במכנסיים כמו הסיזט אבל עושה חור יפה-יפה בבן אדם שהוא פוגע. היה לי גם 17, אבל מישהו כבר לקח.

אבוטבול בוחן את הגלוק.

בן כנען

חמשת אלפים. ובשבילך מנצור, בגלל שאני מחבב אותך, אני אתן גם 100 כדורים.

מנצור

אתה תמיד נותן מאה כדורים.

אבוטבול

הדריכה שלו קשה. צריך משהו בלי הרבה רתע.

בן כנען

בקיצור, אקדח של כוסיות. הייתם אומרים ישר
והייתי מביא לכם (מוציא את הקולט) יש לי את
הקולט מוסטנג, תשע קצר, קליל, אלגנטי שבעה
כדורים. להיט חזק אצל המתנחלות היום. אם
אתם רוצים עוד כדור יש את היפהפייה הזה
(מוציא את הסמית') חצי אוטומוט, תשע רגיל רק
יותר צר. שמונה כדורים. יש לו אפילו שם של
כוסית, "ליידי סמית".

מנצור ואבוטבול בוחנים את שני האקדחים תוך שכן כנען מסביר.

מנצור (מחזיק את הקולט)

זה נראה לי טוב.

אבוטבול

יש לך תופי?

בן כנען מזיז סקשיין בבגאז' שלו וחושף מצגת אקדחי תופי מפוארת שאותם הוא
אוהב במיוחד ותוך כדי שהוא מסביר עליהם רואים שהוא נהנה כמעט הנאה
אירוטית מלגעת בהם, הדיבור שלו הופך להיות יותר לחשני ומחורמן בזמן שהוא
מציג אותם.

בן כנען

איזה שאלה... אני מת על תופים. יפים, פשוטים
וגם לא משאירים את התרמילים ככה מסתובבים
בשטח. בסטנדרט הייתי נותן לכם את הסמית'
38 ספיישל, אבל יש לי תחושה שאתם צריכים
משהו קצת יותר מוסלק. משהו כמו הסמית'
בודיגארד (מוציא את האקדח) שימו לב, בלי
בליטות, חלק, אלגנטי. לחצת-ירית. תענוג. את
הקולט דטקטיב (מראה אקדח נוסף) אני פחות
מסמפט אבל זה עניין של טעם אישי. ההבדל
היחיד בינו לבינו (מחזיק את שני האקדחים
בשתי ידיו) הוא שבקולט יש שישה כדורים
ובסמית' רק חמישה.

בזמן שכן כנען מציג את האקדחים, יש עריכה קצבית של חלקי האקדחים.
הקנה, התוף, הידיות. שוטים פטישיסטיים של קימורי אקדחים יפים כאילו בן
כנען מחמיא לגוף נשי ולא לכלי נשק. אבוטבול בוחן את שני האקדחים.

אבוטבול

אנחנו נלך על זה (מצביע על הקולט).

בן כנען
דטקטיב ביקשת, דטקטיב קיבלת

59. פנים, לילה, החדר של קטיה

קטיה בוחנת את הבגדים היפים שמנצור הביא לה. הם נראים כמו הבגדים שהיא ראתה במגזין שהיא גנבה. היא מפזרת אותם על המיטה ומתפעלת מהשמלות האופנתיות. מכשיר הרדיו שבחדרה מנגן מוזיקה עכשוית. היא מורידה את המכנסיים שאיתם היא באה ולובשת שמלה אחת. היא מודדת אותה מול הראי בהנאה. אחר כך היא זורקת את המכנסיים לתוך פח שנמצא ליד מיטתה. לפתע, היא נזכרת במשהו ומוציאה את המכנסיים. מתוך הכיס שלהם היא מוציאה את חפיסת האקסטות שליאוניד נתן לה. חסרות בחפיסה שתי אקסטות. נשארו שלוש. קטיה מוציאה אחת בהיסוס, ואז עוצרת. היא משליכה את המכנסיים מחדש. שמה את האקסטות חזרה בתוך החפיסה ומניחה את החפיסה עצמה מתחת לכרית שלה. ברדיו מתחיל להיט עכשוי שהיא ממש אוהבת. קטיה מחייכת ומגבירה. היא עומדת עם השמלה החדשה שלה מול הראי ולפי המוזיקה מתחילה לרקוד בחושניות.

60. פנים, לילה, מסדרון הבקתה

מנצור שחוצה את החדר המרכזי, מבחין, דרך דלתה הפתוחה, בקטיה הרוקדת. הוא עוצר ומתבונן בה מהופנט.

זמן קצר אחריו, שמשון, עם עיתון בידו, יוצא מהשירותים ומבחין מעבר לכתפו של מנצור בקטיה הרוקדת. גם הוא קופא ומתבונן בה מהופנט. כך מתבוננים בה שניהם מבלי להוציא הגה.

61. חוץ, לילה, מחוץ לבקתה

באותו זמן בדיוק, מחוץ לבקתה, יושב אבוטבול ומשקיף עליה, כשדרך חלון חדרה הוא רואה את קטיה רוקדת ודרך דלת הבקתה את מנצור ושמשון המתבוננים בה. הוא שואף אל ראותיו שאכטה מהסיגריה שלו, המתאדמת כמו אז כשהביט בזאב שמחוץ לבית הכלא ומחייך לעצמו.

62. חוץ, יום, ביער שליד הבקתה

שוב עולה האור על הבקתה והיער.

אבוטבול וקטיה מתקדמים ביער בשקט. אבוטבול מוביל. קטיה מאחוריו. כל אחד מהם סוחב אבטיח. קטיה מתקשה יותר לסחוב בגלל גודל האבטיח.

63. חֹץ, יוֹם, הַמַּטְוֹחַ הַמְּאֹלְתֵר בִּיעֵר

אבוטבול וקטיה עומדים ביער. האבטיחים נמצאים בערמה בצד. הוא מוציא את האקדח שהם קנו מבן כנען.

אבוטבול

זה אקדח מיוחד בשבילך. הוא קל ובלוי הרבה
רתע. והוא יהיה החבר הכי טוב שלך.

אבוטבול שם את האקדח בידה, היא מחזיקה אותו בזהירות.

אבוטבול

את פותחת אותו כאן (מדגים). יש בו שישה
כדורים. זה לא הרבה, אבל זה מספיק אם
מתכננים נכון. הנה, תמלאי.

אבוטבול נותן לה שישה כדורים. בזמן שהיא ממלא את האקדח הוא עומד
מאחוריה כמו מדריך טניס עדין ומוודא שהיא סגרה את האקדח כמו שצריך ואז
ומרים את ידה עם האקדח לכיוון גזע עץ.

אבוטבול

יד ישרה. היד השניה כאן מאחורה שלא תפריע
לפטיש והכוונת הקדמית צריכה להיות בין שני
הצ'ופצ'יקים של הכוונת האחורית. ככה. ואז
החלק הכי חשוב, הסחיטה של ההדק. עם
החלק הזה (מדגים לה) ובעדינות. בעדינות.
בעדינות.

קטיה לוחצת על ההדק וקול יריה נשמעה. ידה קופצת מהרתע והיא נבהלת
מהפעם הראשונה. ברגע שנשמעת היריה הראשונה מתחיל ברקע להישמע קול
צפצוף כמו ששומעים כשירי בלי אטמי אוזניים. כשקול הצפצוף ברקע, הסצנה
ממשיכה כשאבוטבול שוב מחזיק לה את היד ועוזר לה לירות שוב. הפעם הירי
שלה יציב יותר. מתחיל סיקוונס יריות קצבי וקופצני שלה. בפעם השלישית היא
יורה כבר לבד. ובפעם הרביעית מהר יותר ועוד שתי יריות בטוחות יותר תוך כדי
שליפה. כשקול הצפצוף ממשיך ברקע, אבוטבול מורה לה לפתוח את האקדח
ולטעון עוד כדורים במהירות.

קול הצפצוף ממשיך ברקע עד שבסוף רואים אותה מסתתרת מאחורי עץ ולאות
ההזנקה של אבוטבול, יוצאת ממחסה העץ יורה באבטיח אחד בדרכה,
מסתתרת מאחורי עץ נוסף ומתקדמת אל האבטיח הבא והאחרון שיושב על גדם
עץ בחורשה ויורה בו תוך כדי תנועה שלוש כדורים עד שהם נגמרים לה.

רק עכשיו קול הצפצוף הולך ונמוג ואנחנו חוזרים לסצנה ריאליסטית.

אבוטבול בוחן את האבטיחים. יש שתי פגיעות באבטיח הראשון וחתך גדול עובר
בשני מפגיעותיה של קטיה.

אבוטבול

יפה.

אבוטבול מוציא בידו את ליבו של האבטיח ונותן בו כיס. הוא נותן חתיכה גם לקטיה, שלוקחת אותה ונוגסת בה גם כן. אבוטבול לוקח ממנה את האקדח ופותח אותו ומרוקן את כל התרמילים הריקים.

אבוטבול

תמיד כדאי שתשאירי כדור אחד אחרון ליתר ביטחון. שלא תתקעי בלי. למה לשמוע את הקליק כשאת צריכה אותו, זה מבאס. (פאזזה)

היית פעם עם גבר, קטיה?

קטיה (בבטחון מלאכותי)

כן.

אבוטבול (קולט אותה)

את האמת, קטיה. היית פעם עם גבר?

קטיה זעה באי נוחות. אבוטבול בוחן אותה. היא מנענעת ראשה לשלילה.

קטיה

לא עד הסוף.

אבוטבול

למה?

קטיה

לא פגשתי אף אחד שרציתי עדיין.

בזמן הדיאלוג המתפתח ביניהם הולך אבוטבול ומתקרב אל קטיה עד מרחק אינטימי.

אבוטבול

זאת יכולה להיות בעיה.

קטיה

למה?

אבוטבול

כי יכול להיות שהפעם הראשונה שלך תהיה עם מקסימוב.

קטיה

או שאני אספיק להרוג אותו לפני זה.

אבוטבול

את עדיין יכולה להיות לחוצה מדי.

קטיה מתקרבת בהתרסה מפתה אל אבוטבול.

קטיה

אתה פוחד שאני אהיה נבוכה מדי?

קטיה מתקרבת אל אבוטבול בצורה מפתה, ועומדת במרחק נגיעה ממנו בסצנת פיתוי של בחורה שיודעת מה היא רוצה ומה היא עושה.

קטיה

שאני לא אדע איך להתנהג או מה לעשות?

היא נוגעת בו בידיה בעדינות.

קטיה

אני מבטיחה לך שאני אהיה טובה.

אבוטבול ממשיך איתה את המשחק.

אבוטבול

ככה בדיוק. לא בצורה נלהבת מדי. כאילו את רוצה אבל פוחדת.

בדבריו הבאים הוא מדגים לקטיה את הדרך הגופנית שבה היא צריכה לפתות את מקסימום והמיזמוז המיני בין קטיה לאבוטבול עולה שלב. הוא מוריד לה את השמלה ומשאיר אותה חשופת חזה. זה קצת מביך אותה.

אבוטבול

שום דבר לא צריך להלחיץ אותך. עשית את זה כבר אלף פעם. את אפילו אוהבת את זה.

אבוטבול מוריד לה את התחתונים וקטיה נשאר ערומה לידו. הוא נוגע בה בעדינות ולמגעו, למרות הלחץ, יש השפעה נעימה.

אבוטבול

הוא איש חזק. אוהב לשלוט. בטח גם אוהב לראות פחד בעיניים.

אבוטבול מרים את ראשה של קטיה אליו בפתאומיות חזקה. יש לה מבט מפוחד בעיניים.

אבוטבול

כן. כזה. לכל אחד יש כוח ואצלך זה בעיניים. הוא צריך להרגיש טוב. להרגיש בשליטה. וככל שהוא יהיה קשה, את צריכה להיות רכה כמו שרק אישה יכולה.

קטיה מהנהנת. אבוטבול נוגע בפניה של קטיה ולוקח את ידה ושם אותה על הפנים שלו. הם כמעט מתנשקים. גופה הערום דבוק לאבוטבול הלבוש.

אבוטבול

המגע שלו יכול להיות נעים ואת צריכה להתמסר אליו מבלי לשכוח לרגע בשביל מה את שם.

קטיה

לא שוכחת.

אבוטבול מנשק את קטיה ברכות והיא מחזירה לו נשיקה ברכות. הם מתנשקים, תוך כדי תרגול.

אבוטבול

ככה, עם הרכות, את תיכנסי.

אבוטבול לוקח את היד שלה ומוביל אותה לפתוח את כפתורי חולצתו ולגלות את החזה שלו. קטיה עושה זאת תוך כדי שהיא מתבוננת בו בעיניים מפתות.

אבוטבול

ואז תיפטרי ממנו וכל הבעיות שלך בחיים ייגמרו.

אבוטבול עוצר כשידה של קטיה מונחת על חזהו החשוף. לוקח לקטיה המחורמנת להירגע בזמן שאבוטבול מצית לעצמו סיגריה בקור רוח. קטיה לא מבינה משהו.

קטיה

ומתי אני יורה בו?

אבוטבול

את לא. את תהרגי אותו ברכות.

קטיה

אז בשביל מה האקדח?

אבוטבול

זה למשהו אחר.

פנים, יום, הבקתה . 64

מנצור נכנס אל הבקתה מחזיק בידיו שקיות שהוא מעביר לאבוטבול.

אבוטבול

כל מה שביקשתי?

מנצור

כולל הדברים הלא הגיוניים.

אבוטבול

סחתיין.

אבוטבול בודק את השקיות. אבוטבול מוציא דברים, ביניהם גם צבע לשיער.

65. פנים, לילה, מקלחת הבקתה.

אבוטבול מורח **לקטיה** את השיער בצבע אדום בוהק. ראשה מורכן אל הכיור ואצבעותיו לשות את קרקפתה עם החומר החדש. בקבוק הצבע מונח על מדף הראי ואבוטבול רק מוודא בו את ההוראות.

אבוטבול

עכשיו צריך לחכות.

66. פנים, לילה, סלון הבקתה.

שמשון ומנצור יושבים על השולחן המרכזי ומשחקים פוקר על כסף. על השולחן פזורים שטרות ומטבעות. כל אחד מהם מחזיק חמישה קלפים בידו.

מנצור

יאללה תפתח.

שמשון (חושף את קלפיו)

זוג דמה.

מנצור

אתה לא מתבייש? בשביל זה השוות? היית צריך לעשות פאס.

שמשון

למה? מה יש לך?

מנצור (חושף את קלפיו בהדרגה ובאופן תיאטרלי)
הקינג נמבר וואן. הקינג נמבר טו. הקינג נמבר טרי. הקינג נמבר פור. ועוד ולה ככה בשביל שלא לקלקל את הסרייה. שמשון, שמשון (אוסף את המטבעות שכל אחד מהם הימר ומקרבים אליו) אתה יש לך מזל שיצאת כזה ענק למה חוץ מזה אין לך מזל בכלל.

קטיה ואבוטבול יוצאים מהמקלחת. קטיה עטופה מגבת על גופה ומגבת מגולגלת על שיערה.

מנצור

זהו, גמרתם עם הפריזורה?

קטיה מורידה את המגבת מראשה וחושפת שיער אדום בוהק.

שמשון

כיפה אדומה, יעני?

מנצור

תכלס.

אבוטבול

זה כלום. קטיה תראי להם.

להוראתו של אבוטבול, מסירה קטיה את המגבת העוטפת את גופה בתנועה אחת ונשארת במערומיה למול מנצור ושמשון.

קטיה

טאדדדד!

מנצור ושמשון מביטים בה המומים. בוחנים את גופה. לרגע הזה חיכה אבוטבול.

אבוטבול

עכשיו.

בהינתן הסימן השני של אבוטבול קטיה שולפת את האקדח שלה שאותו החזיקה מוסתר מאחורי גבה ומכוונת אל שמשון ומנצור. הם קופאים ולא נראים מרוצים מהתרגיל הזה. אבוטבול עומד מאחורי קטיה ובוחר אותה. מנצור פוזל לכיוון האקדח שלו שמונח קרוב ושמשון פוזל לכיוון סכין במטבח. שני כלי הנשק רחוקים מדי והם יודעים שהם לא יוכלו להגיע לפני שקטיה תירה.

אבוטבול (לקטיה)

קלטת את הרגע? ראית איפה היה הפוקוס שלהם?

קטיה

כן.

אבוטבול

תזכרי את זה. זה חשוב. (למנצור ושמשון)
יאללה, חבר'ה, תרגעו. זה היה רק בשביל ללמד אותה. אני הולך להתקלח.

אבוטבול יוצא מהסלון והולך למקלחת. קטיה מרימה את המגבת מהרצפה ועוטפת את גופה. כשהיא מסתובבת ללכת אוחז בה שמשון בחוזקה בעורפה. וגם מנצור קרוב אליה בצורה מאיימת.

שמשון

שלא תחשבי שהיית מצליחה לחסל אותנו. כדור אחד מהאקדח צעצוע שלך לא היה עוצר אותי. גם לא שניים.

מנצור

וזאת פעם אחרונה שאת מאיימת עליי, ילדונת. פעם אחרונה.

קטיה

זה אבוטבול אמר לי.

מנצור

מעניין לי את התחת. וגם ממנו כדאי לך להיזהר.

שמשון (למנצור)

תירגע. דבר יפה על הבוס.

מנצור

הוא לא הבוס. אולי שלך כן. אבל שלי לא. ואני לא רואה איך הילדה הזאת מורידה את מקסימוב.

כשדברי מנצור ממשיכים ברקע עוברים לשוט הבא במקלחת

67. פנים, לילה, מקלחת

אבוטבול שומע את הויכוח בחוץ אבל לא מתרגש הוא מוריד את החולצה שלו במקלחת ונכנס תחת זרם המים. גופו השרירי מלא צלקות. הדברים שאומרים עליו בחדר ליד נשמעים בוויסאובר אף שאנחנו נשארים איתו במקלחת ובעריכה קצבית רואים את הצלקות שעל גופו.

שמשון (אוף סקרין)

אתה תראה. אין דבר שהוא אמר שהוא יעשה ולא עשה. אין.

מנצור (אוף סקרין)

מכיר את הסיפורים עליו.

שמשון (אוף סקרין)

מה אתה מכיר?

מנצור (אוף סקרין)

ניסים אמר שהוא עשה את השוד עם המנהרה בבנימינה.

אבוטבול נותן למים לשטוף אותו הוא מעביר אצבע על צלקת גדולה שעל כתפו.

שמשון (אוף סקרין)

נכון.

מנצור (אוף סקרין)

ואת החיסול של חלפון בקזינו בפראג.

שוט מהיר של צלקת נוספת המאתרת את גופו של אבוטבול כשהוא ניצב מתחת למים הזורמים של המקלחת.

שמשון (אוף סקרין)

גם הוא.

מנצור (אוף סקרין)

ויש את הקטע עם הכיפה אדומה של האחים
ביז'ראנו.

אבוטבול עומד בשקט במקלחת. הוא מביט בכף ידו הכבויה מהסיגריות של
קטיה. הוא ממשש את הכוויות בכרית אצבעות ידו השניה. לפתע מופיע יד נשית
ומלטפת אותו באותו מקום. ברקע ממשיכים לשמוע את השיחה המתנהלת
בחדר הסמוך.

שמשון (אוף סקרין)

אתה יודע מה היה שם?

מנצור (בשאלה רטורית) (אוף סקרין)

הוא הוריד אותם?

שמשון (אוף סקרין)

זה לא היה הקטע. זה בכלל לא היה הקטע
בכיפה האדומה של ביז'ראנו.

היד הנשית מטפסת על עורפו של אבוטבול והוא לא מסתובב. זאת היד של ז'ניה
היפהפייה, שזיכרונה עומד איתו במקלחת. היא מלטפת את עורפו ושיערו ברכות
ולאט לאט מסובבת אותו אליה.

68. פנים, לילה, סלון הבקתה - המשך

קטיה

למה אתם מתכוונים כשאתם אומרים כיפה
אדומה?

מנצור (מסביר לקטיה בזריזות את הטרמינולוגיה)
כיפה אדומה זה יענו כשאתה מארגן למישהו
אמבוש והוא לא יודע מזה בדיוק כמו שכיפה
אדומה נכנסה לבית של סבתא אבל בעצם נפלה
ישר לפה של הזאב.

שמשון

בכל מקרה, אבוטבול **עבד** אצל האחים
 ביז'ראנו. הם היו חברים טובים שלו. אבוטבול
 היה כמו אח שלהם, בהכל הם שיתפו אותו.
 והלך להם ממש טוב בהתחלה עד שהם גדלו
 ככה שהם התחילו להפריע לאפללו והוא החליט
 לעקור אותם מהשורש. הייתה מלחמה. אבל
 הביז'ראנים לא היו פריירים. החזיקו פייט רציני
 ושמרו על הקטע הקטן שלהם. יום אחד אפללו
 מזמין אותם לעשות סולחה, לסגור עניינים
 בקרחת יער. בכל מקרה, הם הגיעו לשם
 מאורגנים. סולחה, סולחה, אבל לך תדע מה
 אפללו עוד יכול להביא בדקה התשעים.

69. פנים, לילה, המקלחת - המשך

רוחה של ז'ניה מחייכת אל אבוטבול במקלחת והיא מלטפת גם פניו, מביטה בו
 באהבה. אבוטבול מתבונן בה בגעגוע.

שמשון (אוף סקרין)

אפללו בא לבד. לא היה צריך יותר מזה כי
 אבוטבול, מי שהאחים ביז'ראנו חשבו שהוא בצד
 שלהם הוריד אותם שם במקום. טאח-טאח.
 אתם מבינים, לאחים ביז'ראנו לא היה הרבה.
 אפללו היה גדול אז יותר ממה שהוא גדול היום
 ובשביל מה שאבוטבול עשה הוא נתן לו בוכטה-
 בוכטה.

ז'ניה רוכנת ונושקת לו על שפתיו אבל אז בקפיצת שוט היא נעלמת ואבוטבול
 עומד לבדו מול הכיור ומתגלח. קלזז אפ של סכין הגילוח בזמן שהיא מגלחת את
 שיער הזקן מסנטרו של אבוטבול. אבוטבול שוטף את סכין הגילוח תחת המים,
 ומכה בו פעמיים בצד הכיור על מנת שייצאו השיערות.

שמשון (אוף סקרין)

ואבוטבול ידע שמה שהוא עושה זה קשה, אבל
 רק ככה אפשר להתקדם.

אבוטבול צורב את עור פניו עם אפטרשייב.

קאט מהיר חזרה לשיחה...

70. פנים, לילה, סלון הבקתה

שמשון

הרבה אנשים היו בשוק ממה שהוא עשה, אבל
 בדוגרי, מאותו רגע, לא היה אחד, כולל אפללו,
 שלא נתן לו כבוד. זה מה שאני מעריך אצל
 אבוטבול. אין אצלו את כל ההווענטות
 והסחבקה. מי שעושה את העבודה ומביא
 תוצאות, סבבה. מי שלא, עף כמו טיל. ויש לו
 את הביצים לעשות את מה שגם כבדים ורציניים
 משקשים. וזה מה שעושה בן אדם לגדול.

מנצור

ומאיפה הוא יודע רוסית? אתה יודע?

קטיה (מופתעת)

הוא יודע רוסית?

קאט מהיר ל...

71. פנים, לילה, מקלחת

על זרועו של אבוטבול מקועקע "2 פיק". הוא מגרד את הקעקוע במקום הזה,
 כאילו הוא מנסה למחוק אותו בעדינות.

קאט מהיר לפלאשבק...

72. פנים, יום, כלא פרבדה, פלאשבק

מקעקע רוסי מסיים בדיוק לקעקע את ה"2 פיק" על **אבוטבול** ומנגב אותו
 במטלית מלוכלכת.

שמשון (וויסאובר הממשיך מהסצנה הקודמת)
 לא יודע. הוא אמר שהוא למד בחו"ל.

מצקבא עומד ליד אבוטבול ומחייך למראה הקעקוע.

מצקבא (ברוסית)

עכשיו, אתה אחד משלנו.

קאט מהיר לסלון הבקתה.

73. פנים, לילה, סלון הבקתה

שמשון

הייתה לו פעם מישהי רוסייה מה-זה כוסית. אולי
 הוא למד ממנה.

מבטו של שמשון נח על דלת האמבטיה ובעקבות כך גם מפנים לשם מבט קטיה

ומנצור. אבוטבול עומד בפתח. שמשון נבוך קצת מכך שהוא דיבר עליו מאחורי הגב.

אבוטבול
קטיה, תתארגני, אנחנו זזים. תביאי את
האקדח.

74. פנים, לילה, המכונית של אבוטבול

אבוטבול נוהג וקטיה יושבת על ידו. פניו של אבוטבול מרוכזות בכביש. כמה שניות של שקט לפני שאבוטבול מתחיל.

אבוטבול
הרגת פעם מישהו, קטיה?
קטיה (מופתעת מהשאלה)
לא.

אבוטבול
בעולם שלנו מתקדמים שלב-שלב. קודם לומדים
ללכת מכות. אחר כך להרביץ למישהו שבא
עלייך. אחר כך, למישהו שלא בא עלייך,
לפעמים אפילו מישהו מסכן. שצורח. שמתחנן.
ואז גם אפשר לסמוך עלייך שתדע להוריד.
(הפוגה) אותך, אני שם ישר בסוף. בלי השלבים.
בלי לדעת אם את יכולה בכלל לעשות מה
שצריך. ואני, קטיה, אני צריך להיות בטוח. אז
עכשיו אנחנו נבדוק את זה.
אנחנו נוסעים למקום שאת לא מכירה.
לדיסקוטק.

תיאורו של אבוטבול ממשיך בוויסאובר לאורך הסצינות הבאות.

75. פנים, לילה, דיסקוטק מקומי

קטיה נכנסת אל דיסקוטק עם אורות נוגים. היא לבושה בשמלה צמודה ומחמיאה ושיערה האדום בולט ומבהיק. המקום אינו צפוף מדי ומסתובבים בו בעיקר **גברים**. חלקם יושבים על הבר, שני זוגות רוקדים על רחבת הריקודים ועוד כמה אנשים עומדים בצד הרחבה עם משקאות.

אבוטבול (וויסאובר)
שם אנחנו ניכנס ונחפש קורבן.

קטיה מתחילה לרקוד על הרחבה בחושניות. הגברים במקום מתבוננים בה

בתאוואה. **אבוטבול** נכנס למקום ומתיישב על הבר, מזמין משהו לשתות ומתבונן בקטיה אף הוא.

אבוטבול (וויסאובר)
בשלב מסוים ייגש אלייך מישהו, ינסה להתחיל איתך.

בחור צעיר (מתחת לעשרים, פלייבוי בן טובים שחצן ומלא בעצמו) ניגש אל קטיה ומתחיל לרקוד מולה. קטיה סוקרת אותו.

אבוטבול (וויסאובר)
תני לו. תני לו להיכנס לקטע.

קטיה מחייכת אל הבחור ורוקדת איתו. הבחור מחייך באושר של ניצחון לשני החברים שלו שעומדים בצד. קטיה לוחשת משהו לאוזנו של הבחור והוא מחייך כמו מישהו שהרגע הודיעו לו שהוא זכה בתמיכת הקרן לחבילת הפקה. קטיה מובילה אותו החוצה ולפני שהוא נעלם בדלת בעקבותיה הוא מנופף לחבריו בשלום של ניצחון. אבוטבול קם ממקומו ליד הבר, משאיר שטר כסף ויוצא.

76. חוץ, לילה, קצה הזניון על יד המכונית של אבוטבול.

על מכסה המנוע של המכונית של אבוטבול יושבת **קטיה כשהקורבן** מחבק אותה ומחרמן אותה בתשוקה הולכת ועולה. אורות המכונית דלוקים והסצנה מתרחשת בתחומם.

קטיה (בחדות)
תפסיק! די! אני לא רוצה!

הקורבן (ממשיך באגרסיביות)
מה לא רוצה?! לפני שניה לא יכולת להתאפק.

קטיה
אמרתי לא!

הקורבן (אוחז בפניה ומשולהב מינית, מנסה לקרוע את תחתוניה שמתחת לשמלה)
אין לא, את שומעת! אצלי כשהרכבת יוצאת היא לא עוצרת.

קטיה בועטת לו בביצים. הקורבן צורח מכאב ונופל אחורנית. אבוטבול מתקרב אל המכונית.

קטיה
אידיוט.

אבוטבול (מושיט את האקדח לקטיה)
תעשי את זה מהר.

קטיה מסדרת את שמלתה שהופרעה על ידי הקורבן ומתקרבת אליו. הוא מרים ראשו ופוקח עיניו בדיוק כשקטיה מגיעה אליו ומכוונת את האקדח לראשו. הקורבן מבחין באקדח ומרים את ידיו מיידית למעלה, עיניו דומעות ופרצופו מבוטת.

הקורבן

לא! לא! אימא! בבקשה לא! אני לא התכוונתי,
בבקשה, זאת פעם ראשונה שאני עם מישהי אני
לא התכוונתי לעשות לך שום דבר רע. בבקשה,
זה היום הולדת שלי היום, אני בן שמונה
עשרה....

קטיה מחזיקה את האקדח מכיוון ישירות לראשו. אך צעקותיו עוצרות אותה.

אבוטבול (מתחיל להיות לחוץ)

קטיה, אל תקשיבי לשטויות שלו הוא כמעט קרע
לך את הצורה עכשיו!

הקורבן

החברים שלי הביאו אותי לפה. הם אמרו שיש
כאן כל מיני בחורות שאפשר בכסף.
הנה... (מוציא את הארנק ממכנסיו) אני הבאתי.
(מוציא כמה שטרות של מאה ₪ ומרים אותם
אל עבר קטיה). את יכולה לקחת אותם על מה
שעשיתי לך. אני לא רוצה יותר כלום. הנה קחי.

קטיה מתבוננת בפרצופו קורע הלב של הקורבן ובדרך הפאתטית שהוא מניף את הכסף שלו אל על. ידה, המחזיקה את האקדח מתחילה לרעוד. היא מפנה פניה אל אבוטבול וכל הספק והקושי ואי הוודאות חרוטים עליהם. אבוטבול מביט בה במבט קר ואז מוציא אקדח ומכוון אותו אל עבר קטיה.

אבוטבול

קטיה, אם את לא גומרת אותו אני לא יכול
לסמוך עלייך ואנחנו גמרנו. (פאזזה) את גמרת.

הקורבן

מה אתה רוצה ממני? למה דווקא אותי? תעזבו
אותי (מתייפח) אני יכול להביא לכם עוד המון
כסף...

קטיה עדיין מסתכלת על אבוטבול, על אקדחו המופנה אליה, על מבטו הקר הנעוץ בה. דמעה מתחילה לרדת מעינה.

הקורבן

...אימא שלי ואבא שלי ישלמו לכם כמה שאתם
רק רוצים. אני ארים להם טלפון עכשיו. בבקשה
לא! בבקשה לא!

קטיה מושכת באפה ומתעשתת. היא מרימה את האקדח חזרה אל ראשו של הקורבן. הקורבן מרים ידיו בצעקה. קטיה לוחצת על ההדק. נשמע קליק. שקט משתרר. קטיה לוחצת שוב. שוב קליק. הקורבן מתמוטט בכי. קטיה מתבוננת באבוטבול שעומד במקומו ללא תנועה. קטיה פותחת את האקדח שלה ורואה שאין בו כדורים. אבוטבול קרב אליה ולוקח מידה את האקדח.

אבוטבול
עכשיו אני יודע שאת מוכנה.

קטיה עדיין רועדת מעוצמת החוויה. אבוטבול מלווה אותה למכונית. הקורבן נשאר ממרר בכי בתוך אורות המכונית. המכונית לוקחת רוורס ומשאירה אותו בחושך.

77. פנים, לילה, המכונית של אבוטבול

אבוטבול נוהג, קטיה יושבת על ידו. הם שותקים. קטיה מוציאה סיגריה ומעשנת. היא מביטה בכוויות שבידיה.

קטיה
איך הייתה הפעם הראשונה שלך?

אבוטבול
קלה.

קטיה
והפעם הכי קשה שלך?
קאט מהיר לסצנת פלאשבק....

78. פנים, יום, דירה, סצנת פלאשבק.

ז'ניה, עם שפופרת טלפון צמודה לאוזנה צורחת כשחגורה חונקת את צווארה.

ז'ניה (צורחת במצוקה)
אבוטבול, לא!

קאט מהיר חזרה לסצנה עם קטיה.

79. פנים, לילה, המכונית של אבוטבול

אבוטבול שותק.

קטיה

הפעם ההיא עם הכיפה האדומה? עם האחים
האלה?

אבוטבול

זה היה קשה. אני הכרתי אותם. הכרתי אותם
הרבה זמן. רק מה אם אני לא הייתי עושה את
זה, אז מישהו אחר היה עושה את זה. ואם
מישהו אחר היה עושה את זה, גם אני הייתי
גמור איתם. (הפוגה) כיפה אדומה זה הכי קשה.
הבן אדם בוטח בך. הוא רגוע, הוא מחייך, ואז
אתה דופק אותו עד הסוף.

אבוטבול שותק לאחר הוידוי. קטיה לא מגיבה אך מקשיבה.

אבוטבול

והדרך היחידה להצליח לעשות את זה היא
לזכור כל הזמן למה אתה עושה את זה.
(הפוגה) אני רוצה להראות לך עוד משהו.

אבוטבול מאיץ את המכונית.

80. חוץ, לילה, בית הקברות

אבוטבול מוביל את קטיה אל חלקה קטנה ובה שתי מצבות. על אחת כתוב
"סרגיי ליפקין. 1970-2012" ועל האחרת כתוב "אולגה ליפקין 1947-2012".
קטיה מתקרבת באיטיות ומתיישבת על קברה של סבתה כשהיא מתבוננת
במצבה הערומה. היא בוחנת את סביבתה ומרימה חתיכת אבן שאיתה היא
מתחילה לכתוב משהו על המצבה. אבוטבול מתבונן בה. קטיה מתרוממת
מהמצבה ומתחילה להתרחק. על המצבה כתוב בגיר, בכתב יד "סבתא טובה
ואהובה". קטיה חולפת על פני אבוטבול בהילוך נחוש אל האוטו כשתוך כדי היא
מסננת אליו.

קטיה

אני מוכנה.

אבוטבול מחייך והולך אחריה.

81. פנים, יום, חדרה של קטיה

קטיה אורזת את התיק שלה. היא לבושה אלגנטית ושיערה אסוף. היא מקפלת
את השמיכה שלה ומניחה אותה על הכר. אחר כך היא מושיטה יד אל מתחת
לכרית ומוציאה את חפיסת האקסטות ששמה שם. קטיה מתבוננת בה,
מהרהרת רגע ואז זורקת אותה בהחלטיות לפח האשפה שבו זרוקים בגדיה
הישנים. היא יוצאת מהחדר.

82. פנים, יום, החדר המרכזי

קטיה יוצאת מהחדר וממולה נמצאת תחפושת מנוליינת תלויה על קולב. אבוטבול עומד בחדר המרכזי וממתין לה. קטיה מתקרבת אל התחפושת באיטיות ונוגעת בה. זאת תחפושת של כיפה אדומה.

83. פנים, יום, החדר המרכזי (סיקוונס ההכנה)

אבוטבול מלביש את קטיה בתחפושת. גורב את גרביה האדומות עד הברך. מתאים לה את השכמיה האדומה. מאפר את פניה. הוא עושה זאת באירוטיות של פיגמליון המעצב פסל אישה. כאילו הוא עצמו יוצר אותה. קטיה לא זזה ולא מתקוממת מהדרך שבה הוא נוהג בה, כאילו כבר זמן רב הוא מטפל בה. הדבר האחרון שאבוטבול עושה זה למרוח את ציפורניה של קטיה בלק אדום. הוא מורח את הלק בקפדנות זהירה ועובר ציפורן ציפורן, ולאחר מכן, נושף בזהירות על הלק ומייבש אותו.

סוף סיקוונס הכנה.

84. אסטבלישינג שוט של נוף עירוני המציין את פתיחת האפיזודה הבאה.**85. פנים, לילה, המכונית של אבוטבול**

המכונית נוסעת אל העיר. אבוטבול נוהג, קטיה הלבושה בתחפושתה לידו. על ידיה יש כפפות אדומות. אבוטבול מתדרך אותה תוך כדי נסיעה בזמן שהם מתקרבים אל השכונה שבה נמצא הבניין.

אבוטבול

את צריכה להיבחר. אחר כך כבר ייקחו אותך אליו, בטח עם עוד כמה. תשתדלי להיות אחרונה. זה ייתן לנו זמן. אם את לא אחרונה, פשוט תצאי משם כמה שיותר מהר. אני אחכה לך מאחור עם אופנוע.

קטיה מהנהנת.

אבוטבול

תבדקי שזה באמת הוא. יש לו סימן היכר, כמו הקלף של אבא שלך, רק כזה של מלך.

קטיה מהנהנת. אבוטבול עוצר את הרכב בצד. קטיה מחכה שימשיך להגיד לה מה לעשות. ניכר בה שהיא במתח. אבוטבול סוקר אותה.

אבוטבול

את נראית מעולה. אני בטוח שכולם ישימו לב אלייך. גם מקסימוב.

יש רגע של מבוכה באוטו ואז אבוטבול רוכן אליה ומנשק אותה בראש באבהיות, מחבק אותה קצרות ונותן לה כוח בחיבוקו. קטיה מחזירה לו חיוך. הביטחון באמת חזר אליה.

אבוטבול

יאללה.

קטיה מהנהנת בראשה ויוצאת מהאוטו.

86. חוץ, לילה, הרחוב ליד הבניין של מקסימוב

קטיה מתחילה ללכת לכיוון הבניין. אנחנו מלווים אותה בזמן שהיא הולכת. בהתחלה יש היסוס בתנועות שלה. הבעת פניה מפוחדת, אבל ככל שהיא מתקדמת, הולך הפוקוס הפנימי שלה ומתחדד. קצב הליכתה נהיה נחוש יותר. מבע פניה מתקשח. היא מוכנה. היא הולכת לחסל את מקסימוב.

87. חוץ, לילה, הכניסה לבניין

בכניסה לבניין יש תור גדול של חבר'ה רוסים העומדים בכניסה כולם מחופשים בתחפושות שונות והאווירה של התור היא פנטסטית וקסומה כמו הקרנבל של ריו דה ז'נרו. קטיה נעמדת בתור, מביטה סביב קצת בהלם, ומתחילה להתקדם. בפתח עומדים שני בריונים רוסים שבודקים את מי שנכנס. היא מגיעה אל השומרים הרוסיים שבכניסה ומשגרת אליהם את אחד מחיוכיה היפים ביותר. הדיאלוגים מתקיימים ברוסית.

השומר

הזמנה.

קטיה מופתעת מהבקשה ומנסה למצוא תירוץ.

קטיה

לחבר שלי יש, הוא אמר לי שהוא מחכה בפנים.

השומר

לא נכנסים בלי הזמנה.

קטיה

תן לי רק שניה להיכנס אני אמצא אותו והוא יגיד לכם.

השומר

אני מצטער מאד, חמודה, אבל אף אחד לא נכנס בלי הזמנה.

השומר נועץ בקטיה מבט חמור סבר והודף אותה בעדינות הצידה. קטיה עומדת, אובדת עצות. היא עשתה את כל הדרך הזאת ועכשיו היא לא מצליחה להיכנס. היא לא יודעת מה לעשות. לפתע נשמע קול מוכר.

קול מוכר

קטיה, זאת את?

קטיה מרימה את עיניה. במבט הראשון היא רואה ערפד. במבט השני היא מבחינה בליאוניד שמחייך אליה.

88. פנים, לילה, בר הדיסקוטק

חלל הדיסקו הגדול מרצד בפליקרים על נשף תחפושות מרהיב בסדר גודל ונציאני. קטיה המחופשת עוברת דרך מסדרון אפלולי היוצא אל חלל גדול כמו עליזה היוצאת מחור המחילה לארץ הפלאות כשליאוניד הערפד מוביל אותה. די.ג'יי משמיע מוזיקת האוס מקפיצה והמון אנשים בתחפושות מרקדים מסביב. קטיה וליאוניד מתיישבים על הבר. הם מדברים בקול רם בשביל להתגבר על הרעש. הדיאלוג כולו ברוסית.

ליאוניד

איפה היית כל הזמן הזה קטיה? אני חזרתי עם ואדים ואריה אחר כך לדירה שלך בשביל השניים שהיו שם אבל לא מצאתי כלום. אחר כך חיפשתי אותך בכל מקום, אבל נעלמת כאילו כלום. חשבתי שהם הרגו אותך.

קטיה

לא. הצלחתי לברוח להם.

ליאוניד

ואיפה היית כל הזמן הזה?

קטיה (לאחר הפוגת מתח, בטון שמסתיר סוד) הסתדרתי.

ליאוניד

הסתדרת, אה? (נוגע בשיערה וממשש את בגדיה) אני רואה שהסתדרת טוב. ועכשיו חזרת? מה את עושה פה?

קטיה

מישהו פעם אמר לי שזאת הולכת להיות פיצוץ של מסיבה....

ליאוניד (מחייך על כך שהיא זוכרת את מה שהוא אמר לה) כן. גם אני שמעתי את זה.

מוזיקת הרוק שוככת ונשמע קולו של **מנחה הערב**, הלבוש כמו כרוז של קרקס

ומדבר ברוב רושם תיאטרלי (במסיבות רוסייות נהוג לערוך משחקים והפעלות לקהל – הערת התסריטאי).

מנחה הערב (ברוסית)

ערב טוב ולילה טוב לכל מי שהגיע. מחכים לנו
עוד הרבה משחקים פרסים ומתנות, כי מישהו
שם למעלה רוצה שתחגגו איתו היום ותהיו
מרוצים. הרבה זוכים יהיו לנו פה, אבל יש זוכים
ויש זוכות. לא סתם זוכות. אלא היפות ביותר
שנמצאות פה, שכל אחת מהן תזכה עוד היום
להיות מלכה ולקבל הרבה כסף. מי הן יהיו?
תסתכלו מסביב ותחפשו את ארבע היפות ביותר
במסיבה.

האורחים מתבוננים מסביב. הנשים היפות ביותר במסיבה בולטות מאחר וכולם
מסתכלים עליהן.

מנחה הערב (ברוסית)

התשובה תבוא מיד בהמשך בתהלכות ההכתרה
אבל לפני זה נתחיל את המשחק הראשון שלנו
שבשבילו אני צריך חמישה מתנדבים שלא
אכפת להם להפרד מהבגדים שלהם.....

ליאוניד וקטיה יושבים על הבר. קטיה הקשיבה למנחה הערב ומבטה מהורהר.
ליאוניד שם לב לזה.

ליאוניד

מעניין אותך?

קטיה

מה אתה יודע על זה?

ליאוניד

כל מה שצריך בשביל לארגן לך את זה. את
יכולה לעשות קופה רצינית.

קטיה

ומה אני אצטרך לעשות בשביל הקופה הרצינית
הזאת?

ליאוניד (מחייך חיוך מאד נאלח)

שום דבר יוצא דופן.

קטיה חוככת בדעתה. ליאוניד ממשיך.

ליאוניד

אני לוקח חמישים אחוז.

קטיה
עשרה.

ליאוניד
חשבתי שאנחנו שותפים.

קטיה
עשרים.

ליאוניד
חמישים אחוז, או שאת יכולה להסתפק בי.

ליאוניד מושיט את ידו לחתימת העסקה. קטיה מהססת קלות ואז לוחצת את ידו.

קטיה
רק אם אני אהיה בארבע שבועות.

ליאוניד
סגור.

ליאוניד קם ממקומו ומפילס דרכו בין האנשים.

89. פנים, לילה, המסיבה

על רקע מקצב מעורר יראה יוצאת אל חלל המסיבה תהלוכה של **חמישה בריונים** שבראשם צועד **איליה**. חמשת הבריונים לבושים כחיליים רוסיים מתקופת "מלחמה ושלוה". הם צועדים בקצב ובתאטרליות וניגשים בזו אחר זו לארבע הנשים היפות ביותר במסיבה. הראשונה שהמצעד מגיע אליה היא **יפהייה בלונדינית** זוהרת הלבושה שמלת ערב. איליה מגיש לה מפתח מוזהב וקד בפניה קידה. הקהל מריע בזמן שהבלונדינית נכנסת אל המבנה שיוצרים חמשת הבריונים ומתקדמת איתם. השניה היא **יפהייה חושנית ומזרחית** הלבושה כרקדנית בטן. לאחר שאיליה נותן לה את המפתח המוזהב היא מצטרפת אל הבלונדינית. השלישית היא **בחורה גבוהה ודקת גזרה** הלבושה חליפת עור כאמזונה. האחרונה, היא **קטיה**. היא לוקחת את המפתח ותופסת את מקומה בתהלוכה שלפי המקצב האחד שלה לוקחת את ארבע הנשים אל מקסימוב.

90. פנים, לילה, לובי הכניסה לצדרו של מקסימוב

אל מול דלתו החתומה של מקסימוב נעמדות **ארבע הבנות** בשורה. בלונדינית זוהרת, רקדנית בטן אקזוטית, אמזונה חטובה וכיפה אדומה. **איליה ובריון** נוסף עומדים בצדדים ושומרים עליהן. המצלמה שמעל לדלת סוקרת אותן וקולו של מקסימוב נשמע ברמקול.

מקסימוב (ברוסית)

אני רוצה להגיד לכל אחת מכן כבר עכשיו תודה.
תודה על מתנת יום ההולדת שאתן נותנות לי.
בסוף, כל אחת מכן תקבל סכום נאה.

ליד איליה, על השולחן עומדות ארבע חבילות גדולות של שטרות כסף.

מקסימוב (ברוסית)

אבל זה בסוף. בהתחלה, צריך לבחור. ואני חייב
להודות שהבחירה קשה מאד.

המצלמה סוקרת אותן מימין לשמאל וחוזר חלילה. הבנות עומדות בלי לנוע.
קטיה אפילו לא נושמת.

מקסימוב (ברוסית)

אומרים שתמיד טוב להתחיל במשהו תמים. אז
נתחיל עם הכיפה האדומה. אני אצטרך לבקש
ממך להוריד את כל הבגדים שלך.

קטיה נלחצת אבל לא מראה כלום. במבט קפוא היא מהנהנת ואז מפשילה את
כובע השכמיה שלה לאחור כשהיא חושפת את רעמת שיערה האדום. לאחר
מכן, ממש לאט, היא מורידה את כפפותיה האדומות. המצלמה מתמקדת בה.

מקסימוב (ברוסית)

תעצרי. תמימות שמתחת היא לא תמימות כדאי
לשמור לסוף.

המצלמה זזה ועוצרת על הבלונדינית.

מקסימוב (ברוסית)

את, הבלונדינית. את הראשונה.

הבלונדינית מתחילה להתפשט. קטיה מחניקה אנקת רווחה.

91. פנים, לילה, הלובי

קטיה, רקדנית הבטן והאמזונה עוד עומדות בשורה. הדלת נפתחת ומתוכה
מדדה החוצה הבלונדינית. האיפור שלה מרוח ונראה כאילו היא נאנסה
באכזריות. שלוש הנשים מתבוננות בה ולא זזות. הבלונדינית מרימה בקושי את
שמלתה שהשאירה על הרצפה ומביטה בשלוש האחרות.

מקסימוב (ברוסית, ברמקולים)

תודה, אנוצ'קה. את יכולה לקחת את המתנה
שלך עכשיו.

הבלונדינית הולכת לכיוון השולחן ולוקחת את ערמת הכסף שלה.

מקסימוב (ברוסית, ברמקולים)
ועכשיו, בא לי קצת כוח. את, בחליפת עור,
תתפשטי!

האמזונה הגבוהה מהנהנת ומורידה את בגד העור שלה במהירות. היא
מסתובבת, על מנת שמקסימוב יוכל לבחון אותה.

מקסימוב (ברוסית, ברמקולים)
תכנסי.

הדלת נפתחת בשניה והאמזונה נכנסת בה, תוך שהיא מעיפה מבט קצר בשתי
הנשים האחרות. בשורה נשארות רק קטיה ורקדנית הבטן. שקט משתרר
במקום בזמן שהן מדמיינות מה מחכה להן מעבר לדלת. הפחד ניכר ברקדנית
הבטן. דמעה מתחילה לרדת מעיניה. קטיה קולטת את זה אבל לא עושה כלום
עדיין. רקדנית הבטן פונה לאיליה. כל השיחה ברוסית.

הרקדנית
אני רוצה ללכת.

איליה (בקול קשוח)
עסק זה עסק. אין ללכת.

הרקדנית מהנהנת בהכנעה. ידה רועדת. קטיה מושיטה ואוחזת בידה על מנת
להרגיע אותה. לאחר מכן היא פונה אל איליה.

קטיה
היא יכולה ללכת לשירותים, לשטוף פנים?

איליה
ומה אם הוא יירצה אותה?

קטיה
אל תדאג. אני פה. ואחר כך הוא יקבל גם אותה.

איליה (חושב קצת ואז פונה לרקדנית)
רוצה?

הרקדנית מהנהנת.

איליה
אז מהר.

הרקדנית (בלחש, לקטיה)
תודה.

קטיה
תתעכבי שם. אולי הוא כבר יהיה עייף.

הרקדנית הולכת עם איליה. נשאר רק הבריון השני. קטיה מביטה בו ואז בדלת,

ואז באקט נחוש מתחילה לפשוט את בגדיה עד שהיא ערומה. הבריון מביט בה.

קטיה (בהתרסה)

יפה?

הבריון נבוך ומסיט את עיניו. הדלת נפתחת. מתוך החדר יוצאת האמזונה. היא אינה מדדה כמו הראשונה אבל צועדת בנחישות אל השולחן, ולא מיישירה מבט באף אחד כמו מסגירה את ההשפלה שלה. היא לוקחת את ערמת השטרות שלה ויוצאת. המצלמה זזה שוב.

מקסימוב (ברמקולים)

איפה האקזוטית?

קטיה

בשירותים.

מקסימוב (ברמקולים)

אני רואה שאת מוכנה כבר.

קטיה

התכוננתי.

מקסימוב (ברמקולים)

יש לי הרגשה שאת רוצה את זה יותר ממני.

קטיה

אני לא יודעת. אתה טוב?

מקסימוב (ברמקולים, מחויך)

אש. אש זה טוב. תיכנסי.

הדלת נפתחת, קטיה מחייכת לעצמה חיוך קטן ומזנקת פנימה.

92. פנים, לילה, חדרו של מקסימוב

חדרו של מקסימוב הוא חדר לופט גדול ואפלולי. בקיר אחד יש סוג של מטבח ובר. באמצע החדר עומדת מיטה גדולה ומעוצבת המוארת באופן דרמטי. קטיה, ערומה לגמרי, נכנסת אל החדר ובוחנת אותו בחפזה אחר מקסימוב. המיטה הפוכה ועל הסדין הלבן שלה ניתן לראות כתמי דם שנותרו מהזיונים הקודמים של מקסימוב. על קיר אחר מבחינה קטיה במוניטורים של מקסימוב ובמיקרופון שלו, אבל מקסימוב עצמו אינו נמצא שם. היא מתקדמת קצת כשלפתע היא מרגישה אקדח מוצמד לראשה מאחור. מקסימוב (רוסי גלוח שיער, בן 40, בעל גזרה שמורה לגילו. הוא אינו גדול במיוחד או קטן במיוחד. למען האמת, יש בו משהו שמאד מזכיר את אבוטבול בגבריות האלגנטית שלו. הוא לובש חלוק) עומד מאחורי קטיה ומכוון אליה אקדח גדול. השיחה ברוסית.

מקסימוב

מה שתמיד מרגיע אותי בנשים, זה שהן
מפחדות. למה את לא מפחדת, כיפה אדומה
קטנה שלי?

קטיה מסתובבת אליו לאט.

קטיה

אני רצה קדימה כשאני מפחדת. ככה אני עם
הפחד.

קטיה תולה במקסימום את העיניים הגדולות שלה. מקסימום מחייך.

מקסימום

קאונטר-פובית.

קטיה

אני לא יודעת מה זה אומר.

מקסימום מתרחק ממנה קצת אבל עדיין נשאר עם האקדח.

מקסימום

אומרים שהפחד הוא דבר טוב.

קטיה

אני לא יודעת אם הוא טוב, אבל הוא טבעי. אני
רק לא מבינה דבר אחד. למה אתה פוחד ממני?
מה אני כבר יכולה לעשות, לאכול אותך?

קטיה מרימה את ידיה החשופות והריקות.

מקסימום

כיפה אדומה קטנה וחצופה. זאת באמת הפתעה
ליום הולדת.

מקסימום מניח את האקדח בתוך מגירה וסוגר אותה. קטיה שמה לב איפה
המגרה. הוא מוזג לשניהם וודקה מהבר.

מקסימום

בואי אני אספר לך משהו על פחד. כשהייתי בן
עשרים למדתי פסיכולוגיה. היה שם פרופסור
אחד עם תיאוריה מאד מעניינת. הוא אמר
שלאדם יש שני מעבדים במוח. הראשון, הקדום
יותר, הוא המעבד ההשרדותי. זה מעבד שבנוי
על פחד. ארנבת קטנה שהולכת ביער מפחדת
שיאכלו אותה. זאב גדול שהולך ביער מפחד
למות מרעב. פחד.

מקסימום מגיע אל קטיה ומגיש לה את הכוס. היא מורידה הכוס בשוט אחד.

מקסימוב מחייך ומוריד גם את השוט שלו.

מקסימוב

לחיי המעבד הראשון. המעבד השני הוא המעבד
האנושי והוא המעבד הגבוה יותר. איתו אנחנו
כותבים ספרים, שרים שרים, ממציאים תיאוריות
ופותרים בעיות מתמטיות. האדם שהמעבד
האנושי חזק אצלו, הוא אדם רגוע. הוא שנטיפי.
אין בו פחד. אף אחד לא רודף אחריו. הוא יודע
שהוא לא ימות מרעב. הוא יודע ליהנות מהחיים,
ולמזלנו, לרוב האנשים בעולם הנורמאלי המעבד
האנושי הוא זה ששולט בהם. אבל יש את אלה
שהמעבד ההשרדותי חזק אצלם. אלה אנשים
שעברו טראומה. שהפחד והאינסטינקטים
שלהם עובדים כל הזמן....

קטיה כמעט מתעלמת מההרצאה הפילוסופית של מקסימוב ונותנת לו לזיין את השכל. היא בינתיים מתקרבת אליו ומתחילה לנשק את פניו. מקסימוב ממשיך את ההרצאה שלו תוך כדי הגיפוף עם קטיה. היא מושיטה את ידה ומלטפת את לחיו.

מקסימוב

.....אפילו כשאין סיבה. וכשאין סיבה, אז הם
מייצרים את הסיבה. האנשים ההשרדותיים
מצליחים מהשנטיפי ושולטים בו, אבל הם פחות
מאושרים. לאיזה סוג את שייכת, מליניקה?

קטיה

לסוג שעושה במקום לדבר.

מקסימוב

יופי של הפתעת יומהולדת את.

קטיה ממשיכה לנשק את מקסימוב שמתמסר למגעה. היא פותחת בעדינות את החלוק שלו וחושפת את החזה באופן הדרגתי. שם, על החזה, מעל ללב, יש קעקוע של קלף. מלך עלה. קטיה מבחינה בקלף. היא מקרבת את ידה בדיוק באותה צורה שבה אבוטבול הוביל את ידה בסצנה שאחרי הירי באבטיחים. כשהאצבעות שלה על לוח ליבו של מקסימוב, היא קופצת אותו, מצמידה את ציפורניה אל חזהו ואז, בתנועה חדה, חורצת בו שריטות על לוח הלב עם הקלף. מקסימוב תופס את ידה אינסטינקטיבית ומרחיק אותה. לרגע שניהם קופאים בתגובה אינסטינקטיבית. קטיה לא זזה. מקסימוב לא זז ואז לפתע פניו מתחילים להתעוות. נשימתו כבדה והוא מתחיל לחרחר.

מקסימוב

רעל.....

הוא פולט בזמן שהוא בוחן את ציפורניה המשוחות בלק אדום ומורעל. הוא נופל

אחורנית, מחרחר.

קטיה

היית צריך להקשיב לפחד שלך.

מקסימוב (בנשימת אפו האחרונה)

בשביל מי?.....

קטיה

בשביל סבתא שלי.

מקסימוב מחרחר את נשימותיו האחרונות. קטיה לא מאבדת רגע ורצה אל הכיור לשטוף את ידיה ומנגבת אותן במגבת. על הקיר יש את המסכים שבהם רואים את איליה מחזיר את רקדנית הבטן. קטיה מתבוננת במסך ואז מבטה פוזל לכיוון המגירה שבה שם מקסימוב את אקדחו.

93. פנים, לילה, הלובי

קטיה יוצאת מהדלת ערומה עם יד מאחורי הגב ועומדת מול איליה שבוחן את גופה כמו מנצור ושמשון בזמנו. הוא אפילו מספיק לחייך חיוך קטן לפני שהוא שולפת את האקדח ויורה בו שלוש פעמים בחזה ואז מסתובבת ויורה בבריון השני. הרקדנית בהלם ועומדת לצעוק, אבל קטיה סוכרת את פיה ומסמנת לה להיות בשקט. קטיה זורקת על עצמה את השמלה שלה, מכניסה את שתי חבילות הכסף שנותרו על השולחן לתיק שלה יחד עם האקדח הגדול, אוחזת בידה של הרקדנית ומושכת אותה אחריה אל עבר היציאה. כשמזויקת ההאוס הקצבית של המסיבה מתגברת ברקע, אנו ממשיכים להישאר עם קטיה הנחושה המתקדמת החוצה דרך המסיבה כשהיא מושכת אחריה את הרקדנית המביטה בפחד לכל הצדדים. קטיה מגיעה אל מסדרון היציאה יחד עם הרקדנית והם נעלמות באפלולית.

94. חוץ, לילה, סמטה ליד הדיסקוטק

קטיה רצה בסמטאות. היא מחפשת את הסמטה שאבוטבול אמר לה להגיע אליה. אבל היא עדיין לא מצליחה למצוא אותה. ברקע נשמעות צעקות ברוסית של בריונים שרודפים אחריה. היא ממשיכה לרוץ ומגיעה אל הסמטה הנכונה. אף אחד לא נמצא בה חוץ משלושה רכבים חונים. קטיה מתבוננת ברכבים מקרוב, אולי מישהו נמצא בהם. אבל אין בהם אף אחד. קולות הרודפים הולכים ומתקרבים. קטיה עומדת חסרת אונים. לפתע מופיע אבוטבול כשהוא רכוב על אופנוע, כאילו בא משום מקום. הוא עוצר ליד קטיה ומביט בה.

אבוטבול

הצלחת?

קטיה מהנהנת בראשה. קטיה עולה על האופנוע ואבוטבול דוהר מהסמטה

בסערה.

95. פּוֹץ, לַיְלָה, הַכְּבִישׁ הַמְהִיר

שוט אווירה. אבוטבול רוכב על האופנוע בלי קסדה. הרוח גורמת לו לצמצם את עיניו. קטיה נמצאת מאחוריו, מחבקת אותו בחוזקה, שיערה האדמוני מתבדר לו ברוח. הם נוסעים על הכביש ומתרחקים. ברקע שומעים בוויסאובר את השיחה בין אבוטבול לבין אפללו בטלפון.

אבוטבול (עונה על השיחה בוויסאובר)

כן?

אפללו (וויסאובר)

אבוטבול, הרגע קיבלתי דיווח. הצלחה מעל למשוער. מזל טוב, אתה מעכשיו אצלי מספר אחד. כנס אצלי מתי שיירגע, נדבר.

אבוטבול עוצר את האופנוע בצד הדרך. על פניו מתפשט חיוך אמיתי ראשון מאז תחילת הסרט. **קטיה** שבינתיים ירדה מהאופנוע מתבוננת בו בסקרנות ומתקרבת אליו.

קטיה

מה?

אבוטבול

גדולה את. אין, גדולה!

אבוטבול מכריז זאת בהתלהבות ומחבק בזרועותיו את קטיה חיבוק גדול תוך כדי שהוא מרים אותה כלפיי מעלה. קטיה מצחקקת בתוך חיבוקו. הוא מוריד אותה מטה וצחוקם נרגע. הם עדיין חבוקים זה בזה ומבטם מרצין בזמן שהם מביטים מקרוב זה על זה. קטיה מקרבת פניה אל אבוטבול ונושקת לו בפיו. אבוטבול אוחז בה והם מתחילים להתגפף בחושניות.

פייד לבלאק.

96. פְּנִים, יוֹם, חֹדֶר הַשִּׁינָה שֶׁל אֲבוֹטְבוֹל

בוקר מאוחר. **אבוטבול** ישן במיטה. **קטיה** יושבת על ידו ומתבוננת בו. אבוטבול מתעורר ומצמצץ בעיניו, הוא קופץ אינסטיקטיבית כשהוא קולט שקטיה ערה אך נרגע מייד.

קטיה

(בהתגרות) ישנת טוב. בפעם הבאה אני אזהר לא להתיש אותך. בכל זאת, אתה כבר קצת מבוגר.

אבוטבול

מה השעה?

קטיה

אחת עשרה וחצי.

אבוטבול משפשף את עיניו ומחפש את התחתונים שלו בשביל ללבוש אותם.
קטיה נוגעת לו בקעקוע שעל זרועו.

קטיה

לא ידעתי שגם לך יש כזה.

אבוטבול לא מגיב.

קטיה (ברוסית)

מאיפה יש לך את זה?

אבוטבול (ברוסית)

עשו לי את זה ברוסיה.

קטיה (מרוצה מכך שהוא עונה לה ברוסית)
אז אתה באמת יודע. (ברוסית) באיזה רמה
אתה יודע?

אבוטבול (ברוסית)

רמה טובה.

קטיה (ברוסית)

איך אומרים (עוברת לעברית) "שמש"?

אבוטבול (ברוסית)

שמש.

קטיה (מרוצה מהמשחק, ברוסית)

איך אומרים (עוברת לעברית) "מצודה"?

אבוטבול (ברוסית)

מצודה.

קטיה

ו..."חבר"?

אבוטבול (עונה על השאלה תוך כדי ציטוט של שיר ידוע של וויסוצקי, ברוסית)
"עם חבר מתחווך לך פתאום ולא ברור אם חבר
הוא או אויב איום וברגע הראשון אין לדעת אם
הוא מהטובים או מהרעים קח אותו אל
ההרים..."

(ברוסית, לשיר יש מצלול חזק על בסיס המילה "דרוג"=חבר ברוסית. והשיר
גם מאוד ידוע – הערת התסריטאי)

קטיה
וויסוצקי. וואו. אתה יודע ממש טוב. מתי למדת?

אבוטבול
למדתי בכלא. אחרת היה שם קצת קשה
להסתדר.

קטיה
ואיך הגעת לכלא הרוסי?

97. פנים, לילה, מכונית של אבוטבול סצנת פלאשבק.

אבוטבול (צעיר בעשר שנים ונראה כמו בסצנה מס' 3) נוסע במכונית אל נמל התעופה. ז'ניה, שיערה היפה מתבדר ברוח, יושבת לידו. הוא מושיט יד ואוחז בידה העדינה שעליה יש טבעת אירוסין גדולה עם יהלום שהוא מלטף אותו. ז'ניה מחייכת, אוחזת בידו ושמה אותה בין הרגליים שלה, שם נוגע בה אבוטבול והיא נאנקת מעונג.

קאט חזרה לסצנה עם קטיה.

אבוטבול
בהתחלה כשהגענו היה טוב. חיינו כמו מלכים
והיא סידרה הכל. היינו אמורים לקנות משהו
בזול ולמכור ביוקר ולהיות מסודרים. היא לקחה
את הכסף והלכה לפגוש את המוכרים.

98. פנים, יום, חדר מלון ברוסיה (פלאשבק)

אבוטבול, צעיר בעשר שנים, יושב במיטה בבית מלון. ז'ניה, לבושה בחליפה, שמה את הכסף בתיק, מנשקת את אבוטבול בלהט והולכת לכיוון הדלת. לפני שהיא יוצאת, היא מחייכת אליו חיוך מתוק וסוגרת את הדלת.

99. פנים, יום, מסדרון במלון, פלאשבק

ז'ניה צועדת במסדרון שבסופו ממתין לה גבר רוסי צעיר. הם מחליפים מבטים קטנים והגבר מוביל את ז'ניה ליציאה צדדית. איך שהם נעלמים מהמסדרון, נכנסים אליו מהכיוון השני חבורה של שוטרים רוסיים במדים ומתקדמים אל עבר החדר שבו נמצא אבוטבול.

100. פנים, יום, חדר במלון, פלאשבק

אבוטבול קם מהמיטה בחדר והולך אל החלון. למטה הוא רואה את ז'ניה ברחוב, רצה עם הגבר הצעיר. היא מרימה עיניים אל החלון ורואה אותו. הדלת נפרצת

והשוטרים נכנסים באקדחים שלופים. אבוטבול מצליח להביט עוד פעם בז'ניה שמחזירה לו מבט דו משמעי לפני שהיא נעלמת ממבטו והשוטרים הרוסיים הולמים בעוצמה בראשו על מנת להפיל אותו לקרקע.

קאט חזרה לסצנה עם קטיה.

אבוטבול

היא יצאה מזה בזול. אני הלכתי לעשר שנים בכלא פרבדה. האגף השמור של באר שבע זה קלאב מד לעומת מה שהיה שם. ואז איזה גרוזיני יהודי אחד, לקח עליי חסות (מראה את המספר שמקועקע על זרועו). עשה אותי מספר שתיים. שזה הכי נמוך אצלם. אבל שמה היה עדיף להיות אחרון מאשר לבד בחוץ. זה היה אז. עכשיו זה עכשיו. ואני גמרתי עם להיות מספר שתיים, קטיה. גמרתי.

קטיה שותקת בזמן שאבוטבול נותן את המונולוג שלו.

קטיה

היא. (הפוגה) היא הייתה הפעם הכי קשה שלך.

אבוטבול עוצר ומתבונן בה.

קאט מהיר לסצנה הבאה.....

101. פנים, יום, דירה, סצנת פלשבק

ז'ניה צורחת כששפופרת טלפון צמודה לאוזנה ורצועה חונקת את צווארה.

ז'ניה

אבוטבול, לא! בבקשה לא!

102. פנים, יום, כלא פרבדה

אבוטבול מחזיק שפופרת טלפון ציבורי צמודה לאוזנו וממנו נשמעות זעקותיה של ז'ניה. הן הולכות ונחלשות עד ששוררת דממה בקו השני. פניו של אבוטבול חתומים בזמן שהוא מאזין לנשימותיה האחרונות של ז'ניה. לידו עומד מצקבא ומתבונן בו. לאחר כמה שניות של שקט בקו הטלפון, לוקח מצקבא את השפופרת מידו של אבוטבול ומחזירה אל כנה.

מצקבא

עכשיו אתה יכול לישון בשקט.

קאט מהיר חזרה לחדר השינה עם קטיה.

103. פנים, יום, חדר השינה של אבוטבול

אבוטבול מגרד באצבעותיו את קעקוע ה"פיק 2". קטיה מתבוננת בו בחשש מסוים.

קטיה
אני לא אבגוד בך, אבוטבול.

אבוטבול
אני יודע. (הפוגה) יאללה, בואי נזוז.

104. יום, פנים, המכונית של אבוטבול

אבוטבול יושב במכונית ליד **שמשון**. הוא לבוש באלגנטיות עם משקפי שמש חדשים. הוא נראה חגיגי ומרשים. שמשון נוהג **ומנצור** נמצא מאחור. להיט מזרחי קצבי מתחיל להישמע ברדיו.

מנצור
שים ווליום.

שמשון מגביר והם שרים עם הרדיו בקול רם ובשמחה. הם נראים כמו אוהדים של מכבי ת"א ביום שבו היא לקחה את הדרבי. אופוריה.

105. יום, חוץ, דלת הכניסה לווילה

אבוטבול נכנס בדלת הווילה לאחר שנפתחה על ידי ניסים שמושיט ידו לאבוטבול ללחיצה אמיצה.

ניסים
כל הכבוד, בן אדם, כל הכבוד.

אבוטבול לוחץ את ידו **ושמשון ומנצור** נכנסים אחריו כמו טווסים קטנים אל הווילה.

106. יום, פנים, הסלון של הווילה.

ניסים מוביל את **אבוטבול** ועוזריו אל הסלון שבו יושב **אפללו** על כורסה ובדיוק משוחח עם **מישהו** היושב בכורסה ממולו, וכרגע עוד נסתר לאבוטבול מאחר והוא יושב אליו בגבו. ליד המישהו הזה עומד **מאבטח** רוסי גדול. אפללו מחייך חיוך גדול כשהוא רואה את אבוטבול.

אפללו
אבוטבול, באת בדיוק בזמן. תכיר, זה מצקבאשווילי.

אפללו מצביע בידו לעבר **מאצקבשווילי** היושב בכורסה שממולו. מאצקבשווילי מסתובב אל אבוטבול. אם אבוטבול מופתע הוא לא מסגיר את זה. מאצקבשווילי מחייך אליו בנעימות ידידותית.

אפללו

מאצקבשווילי הוא במקום מקסימום, זיכרונו לברכה. גרוזיני. איתם אפשר לדבר. אנחנו עכשיו בדיוק סיכמנו את כל הדברים. באת בזמן בשביל הע'ראק.

אבוטבול מביט במאצקבשווילי בפני הפוקר שלו. מאצקבשווילי פונה אליו בעברית רצוצה.

מאצקבשווילי

נעים להכיר.

אפללו מוזג ע'רק לכוסות מהמיני בר שנמצא בסלון.

אפללו

בואו, נשתה לחיים.

מאצקבשווילי

אפללו, יש עוד משהו.

אפללו (בחשד ובאי שביעות)

מה?

מאצקבשווילי

יש משפט ברוסית אומר גם זונה זולה מאוד, עולה כסף. אתם דפקתם אותנו טוב, אנחנו מקבלים זה. אבל הילדה שחיסלה מקסימום. ילדה רוסיה. ראש שלה אנחנו רוצים תביאו לנו. זה תנאי קטן, אבל בשביל כבוד שלנו, זה חשוב.

אפללו

אני מבין.

הוא חוכך בדעתו תוך כדי שהוא מחזיק את שתי כוסות הע'רק שמזג.

אפללו

בסדר.

אפללו מעביר כוס ע'רק אחת למאצקבשווילי ואחת לאבוטבול. הוא נוטל את הכוס השלישית בידו.

אפללו (מחייך)

יפה. אז סגרנו. (מרים את כוסו כלפי מעלה) לחיי תקופה טובה שכולנו נהיה בה מבסוטים.

אפללו ומאצקבשווילי שותים את הע'רק שלהם בשלוק אחד. אבוטבול שותק. אפללו מביט בו. מאצקבשווילי מביט בו. השתיקה מחזיקה בזמן שאבוטבול חושב. יש מתח בחדר. לבסוף גם הוא שותה את כוסית הע'ראק בשלוק אחד.

107. חוץ, יום, דלת היציאה מהוילה.

אבוטבול יוצא מהוילה כשמבטו קפוא. מאחוריו הולך בשקט שמשון.

108. פנים, יום, המכונית של אבוטבול

שמשון עוד לא מניע את האוטו. הם יושבים בשתיקה. שמשון מסתכל על אבוטבול ומחכה שיגיד משהו. אבוטבול שותק ומבטו מרחף אי שם מתחת למשקפי השמש שלו. אבוטבול משחק עם מצית הזיפו שלו. מדליק ומתבונן בלהבה.

על המסך עולים אינסרטים של מבחר רגעים שהיו לו עם קטיה. משחק הסיגריות. האכילה של האבטיח. השיחה ברכב לאחר מבחן הקורבן. השיחה שהייתה להם בבוקר אחרי ששכבו.

שמשון

אתה רוצה שאני אעשה את זה?

אבוטבול מתבונן בלהבה של מצית הזיפו שלו ואז סוגר אותה בהחלטיות, המשמיעה צליל מתכתי חד.

אבוטבול

לא. זה בסדר.

שמשון מניע את הרכב והם יוצאים לדרך.

109. פנים, יום, המכונית של אבוטבול

אבוטבול וקטיה יוצאים מהבית של אבוטבול ונכנסים למכונית. היא נראית מאושרת. הוא פותח לה את הדלת ואז נכנס למושב הנהג. אבוטבול נוהג במכונית. קטיה יושבת לידו.

קטיה

לאן אנחנו נוסעים?

אבוטבול

טיול קטן.

קטיה

כמו בשיר?

אבוטבול (לא מבין)

מה?

קטיה

"עם חבר מתחוויר לך פתאום ולא ברור אם חבר
הוא או אויב איום וברגע הראשון אין לדעת אם
הוא מהטובים או מהרעים קח אותו אל
ההרים..."

אבוטבול מחייך על האיזכור. הרכב שלהם מטפס בינות ליערות אל ההרים
כשברקע יש מוזיקה מרגשת.

110. חוץ, ערב, קרחת היער מסצנה 2

אבוטבול וקטיה עומדים ליד הרכב שחונה ביער. אורותיו הדלוקים מספקים להם
תאורה. אבוטבול פורש שמיכה בשטח המואר. קטיה מתקרבת אליו. היא מרימה
אל אבוטבול ונושקת לו על שפתיו. נשיקתה רכה ועדינה. אבוטבול מתמסר
לרכותה. המצלמה מקיפה אותם בזמן שהם נושקים זה לזו ברוך, תוך גיפוף עדין
והורדת הבגדים זה מזו. קטיה פורמת לאבוטבול את כפתורי חולצתו והוא עוזר
לה להוריד את שמלתה מעל ראשה, ובין לבין הם ממשיכים להתנשק ולהעביר
ידיים מלטפות זה על זו. הם נשכבים על השמיכה. אבוטבול גוער מעל קטיה
בתנוחה מיסיונרית כשפניו סמוכים לפניה. עיניה פקוחות בזמן שהיא מתבוננת
בו כשהוא חודר אליה והיא ממשיכה לחפש את מבטו בעיניים פקוחות כל זמן
המשגל. ראשו של אבוטבול מתרומם ככל שהוא מתקרב לרגע האורגזמה. עיניו
עצומות. כשאבוטבול עומד לגמור, אוחזת קטיה בפניו ומיישירה אליו מבט.

קטיה

אני אוהבת אותך.

אבוטבול פוקח עיניו ומביט אליה חזרה ונשימתו נעתקת בזמן שהוא גומר. ראשו
נשמט מטה בעיניים עצומות כשקטיה שוכבת תחתיו, חובקת אותו ברגליה
החשופות וממשיכה למלמל "אני אוהבת אותך" תוך כדי ליטוף עורפו וחיבוקו.
קלוז אפ של אבוטבול בזמן שעיניו עדיין עצומות כשראשו שמוט על הרצפה. "אני
אוהבת אותך" ממשיכה למלמל קטיה ברקע וידה מחליקה על פניו. הוא פוקח
את עיניו ואינו מביט בה.

פייד לבלאק.

111. חוץ, לילה, קרחת יער

פייד מבלאק. **קטיה**, מנומנמת משינה, מתעוררת על השמיכה. אבוטבול לא
לידה. היא מרימה את ראשה לחפש אותו ומשפשפת את עיניה המנומנמות.
אבוטבול עומד בסמוך, נשען על הרכב. הוא לבוש ומעשן. הוא מציץ בשעונו.
קטיה לובשת את תחתוניה וגופייתה.

קטיה (בקול מתפנק)
אנחנו צריכים ללכת?

אבוטבול מנענע ראשו לשלילה.

קטיה
אז לאן נעלמת? בוא לפה.

אבוטבול מתקרב אליה ורוכן על השמיכה. הוא מסלק קווצת שיער קטנה של קטיה מפניה ומלטף אותם. קטיה אוחזת בידיה ונושקת להן.

אבוטבול (בליטוף של ידיה)
תגידי, איך יש לך ידיים כאלה חמות?

קטיה (מצטטת ביודעין את כיפה אדומה)
זה בשביל שאני אוכל ללטף אותך יותר טוב.

אבוטבול (מחייך, מזהה את הציטוט, מלטף את שפתיה)
ואיך זה שיש לך שפתיים כאלה אדומות?

קטיה
זה בשביל שאני אוכל לנשק אותך יותר טוב.

אבוטבול
והעיניים, קטיה, איך זה שיש לך עיניים כאלה יפות?

קטיה
זה בשביל שאני אוכל לראות אותך יותר טוב.

אבוטבול מושיט ידו ומלטף את לחייה של קטיה. הוא מתבונן בה ומבטו מרצין.
ברקע מתחיל להישמע קולו של רכב.

אבוטבול
זה המבט שלך שיכול להציל אותך. לא
החוכמולוגיות. המבט. תזכרי את זה.

רכב גדול ושחור מגיח עם אורות דולקים וחונה בסמוך אליהם. אבוטבול מתרומם מקטיה ומבטו רציני ומפחיד. קטיה מתחילה להיות מבולבלת ומפוחדת בזמן שהיא בתחתונים וגופיה בלבד, זרוקה על השמיכה. מתוך הרכב השחור והגדול יוצאים אפללו, אליק, בנצי, שמשון ומנצור. הם משאירים את אורות הרכב דולקים ומתקדמים לתוך האור.

אליק
מה, אבוטבול, גם זיינת אותה לפני זה? אתה
נחש....

מבט של אימה מתפשט על פניה של קטיה. אבוטבול מדליק לעצמו סיגריה בנונשלנטיות. קטיה מתבוננת באליק. הוא נראה לה מוכר. אליק מתבונן בה

בחזרה.

אליק

גם אני ואת כמעט היינו ככה. אבל היה צריך
לשמור אותך בשביל הרוסי המנייק.

קטיה מתבוננת ברכב השחור והגדול. זה אותו רכב שדרס את סבתא ואבא
שלה.

אליק (למנצור)

אתה חייב לי שלושת אלפים שקל על תיקון
פחחות שאבא שלה השאיר לי על הטמבון.

מנצור

אל תדאג, אבוטבול אמר שהוא ישלם.

אליק מסתכל על אבוטבול. אבוטבול מהנהן לאישור. קטיה מביטה בקור רוח שלו
בהלם. היא משותקת מאימה. ברקע נשמע קולו של רכב מגיע. כולם משתתקים
בזמן שהם ממתינים לרכב של מאצקבשווילי.

אפללו

הנה באים השיכורים...

הרכב של מאצקבשווילי עוצר במרחק מה. אורות הרכב כבים ומנועו מדומם.
מתוך מושב הנהג יוצא מאצקבשווילי כשהוא בגפו. הוא לובש חליפה לבנה וצועד
בנחישות אל עבר אפללו וחבורתו.

אפללו

מצאת בקלות?

מאצקבשווילי

בסוף כן. זאת הילדה?

אפללו

כן. הבטחנו, אנחנו מקיימים.

אבוטבול ניגש אל קטיה, הוא אוחז בזרועה ומרים אותה על רגליה. היא חלשה
מעוצמת טראומת הגילוי ואינה מתנגדת, אך מצד שני גם בקושי זזה.

אבוטבול

בואי לשם.

אבוטבול מתחיל להוביל את קטיה לכיוון מאצקבשווילי בזמן שאפללו ממשיך את
דבריו.

אפללו

ועכשיו, כמו שסיכמנו, אפשר להגיד מזל טוב
ולהתחיל תקופה טובה.

מאצקבשווילי

האמת היא שיש לי עוד בקשה אחת קטנה
בקשר לחלוקת השטחים שדיברנו עליהם.

אפללו מגחך קלות.

אפללו

אתה בטח צוחק, מאצקבשווילי. ביקשתם את
הילדה, נתנו לכם את הילדה, ותאמין לי שזה
היה יותר עניין של כבוד ונימוס....

אבוטבול וקטיה עוברים את מאצקבשווילי ואבוטבול שומט את קטיה ששוב
מתמוטטת על הקרקע.

אפללו

...ואתה לא נמצא בשום מצב לבקש כלום. אתה
לבד פה, במקום שרק אנחנו מכירים. אני
במקומך לא הייתי בא לבוש כל כך חגיגי
בחליפה לבנה...

מאצקבשווילי לא מתרגש ורק מחייך. מבטו של אפללו מרצין לפתע כשהוא מבין
את משמעות המלכודת המתוחכמת. הוא מעיף מבט אל אבוטבול שמחזיר לו
מבט רב משמעות. אפללו מנסה לשלוף אקדח כשלפתע נפתח מטח יריות
מהשיחים הקרובים משני נשקים אוטומטיים שקוצרים בחמשת המרוקאים.
מאצקבשווילי ואבוטבול, הנמצאים בריחוק מהמרוקאים נשארים לעמוד
במקומם ומתבוננים במארב המתוכנן היטב. קטיה טומנת את ראשה בידיה,
מבהלת מהיריות, בזמן שאפללו, אליק, בניצי, שמשון ומנצור נפגעים ונופלים על
הקרקע. לאחר כחצי דקה של שטף אש, נפסקות היריות. ברקע נשמע שקשוק
החלפת מחסניות בזמן שהיורים האלמוניים מתארגנים להם בשיחים. המרוקאים
שוכבים על הקרקע מתבוססים בדמם. אבוטבול צועד באיטיות אל אפללו
המחרחר ועומד מעליו.

אפללו (בנשימת אפו האחרונה)

אבוטבול....."ימח שמך....

מתוך השיחים יוצאים שני לובשי שחורים עם נשקים אוטומטיים. אחד מהם הוא
ליאוניד, השני הוא בעל חנות הוודקה שבא ישב אבוטבול בביקורו בשכונה.
ליאוניד ניגש ללחוץ יד למאצקבשווילי.

קטיה (בהלם)

אתם מכירים?

ליאוניד (ברוסית)

את אבוטבול? האמת היא שהכרתי אותו רק
אחרי שהוא נחת פה, אבל מאז אפשר להגיד
שאנחנו ביחסים ממש טובים. הוא ללא ספק
המרוקאי הכי רוסי שאני מכיר.

מאצקבשווילי (ברוסית)
ללא ספק. (לאבוטבול) הגיע הזמן לגמור את זה.

שתיקה משתררת. כולם מסתכלים על אבוטבול. הוא זורק את הסיגריה שלו על הקרקע. מועך אותה. מוציא אקדח ומתקדם אל עבר קטיה בהחלטיות. הוא מכוון את האקדח לראשה. היא מרימה אליו זוג עיניים ופרצוף שכולו הלם ושיתוק. היא מתבוננת בו בעיניה הגדולות. דמעה אחת זולגת במורד לחיה של קטיה בזמן שהיא ממשיכה לנעוץ בו עיניים. אבוטבול עדיין לא יורה. מאצקבשווילי וליאוניד מביטים בו.

מאצקבשווילי
גם בפעם הקודמת זה היה לך קשה.

אבוטבול ממשיך לכוון את האקדח.

אבוטבול
זה בסדר, אני יכול לטפל בזה לבד. אבל זה לא בשביל הכבוד שלי, לירות בה ככה כמו כבש.

ליאוניד
אתה רוצה שאני אעשה את זה?

אבוטבול
לא צריך. רק נעשה את זה קצת יותר עם כבוד.
אבוטבול מוציא את האקדח של קטיה מכיסו ומראה אותו לכולם.

אבוטבול
ניתן לה כדור אחד.

ליאוניד
אתה לוקח סיכון פה. היא יכולה להפתיע אותך.

אבוטבול
אל תדאג.

מאצקבשווילי מהנהן בראשו לאישור. אבוטבול זורק לקטיה את האקדח שלה ואז הוא זורק על האדמה לידה כדור אחד. הכדור הוא כדור נותב והוא מסומן בראשו בסימן אדום.

קטיה מוחה דמעותיה. היא מושיטה יד איטית אל האקדח. אחר כך היא מושיטה יד אל הכדור הבודד הנח על השמיכה. היא פותחת את האקדח באיטיות. בתוף האקדח נמצאים חמישה כדורים. רק מקום אחד נשאר ריק. אחד בדיוק שבו היא יכולה לשים את הכדור שיש לה ביד. היא מרימה עיניים מופתעות אל אבוטבול. הוא מביט בה בחזרה בקור רוח שמתוכו היא מבינה מה היא צריכה לעשות.

אבוטבול
מוכנה?

קטיה מהנהנת בראשה באיטיות ומתרוממת עם האקדח. היא עומדת ממול לכנופיה הרוסית. מאצקבשווילי מביט בה בקור רוח. ליאוניד אפילו מחייך ברשעות. היא סוגרת את האקדח. ומתבוננת באבוטבול לאות שהיא מוכנה. אבוטבול עומד לצידה ומכוון אליה את האקדח שלו.

אבוטבול:

שלוש ארבע ו...!

מבט עילי על כל החבורה בזמן שקטיה ואבוטבול יורים יחד בשלושת הרוסים שנופלים על הקרקע מופתעים ומתים. הם מסיימים את המטח. קטיה מורידה את האקדח שלה כלפיי מטה, מותשת. אבוטבול ממשיך לכוון אותו אליה. שומר עליה.

קטיה

אז הכל היה מתוכנן?

אבוטבול

עד עכשיו, פחות או יותר, כן.

קטיה

מה עכשיו?

אבוטבול

אמרתי לך, אני גמרתי להיות מספר שתיים. אין אפללו. אין מקסימוב. אין מאצקבשווילי. יש אבוטבול. ואת יכולה להיות איתי. לידי. כמו מלכה. מישהי רצינית. שעברה את כל המבחנים. ואני יודע, שאני יכול לסמוך עליך בהכל. (הפוגה ואז אומר את המילים כפשוטן אך בעצם אומר "אני אוהב אותך") כי זה מה שאני אוהב בך.

קטיה מביטה בו. היא חושבת. היא לא לגמרי התאוששה מכך שהוא כמעט הוציא אותה להורג. מכך שהוא הרג את המשפחה שלה בצורה כל כך צינית. מבטה מתרכך רק קצת. היא מהססת. אבוטבול מרגיש את זה. הוא מוריד את האקדח. הוא מתקרב אליה. הוא פותח את ידיו לחיבוק ומכניס אותה לתוכו כמו אז בסצנת היער אחרי מטווח האבטיחים כשלימד אותה איך להתקרב ולפתות בעדינות. קטיה מתמסרת לחיבוק ומכניסה ראשה אל בין שכמותיו והוא מקיף אותה כך שבקושי רואים אותה. ראשה מונח על חזהו. ברקע מתחילות להישמע דפיקות הלב של אבוטבול להן מקשיבה קטיה.

אבוטבול נרגע. ואז נשמעת ירייה.

קטיה נופלת על ברכיה. יש שניה של שקט ואז אבוטבול, פניו מופתעות, נופל אחורנית. לאט מאוד הוא נופל אחורה על גבו ומשחרר את קטיה מחיבוקו המגן. קטיה מחזיקה בידה האחת את האקדח וביד השניה את ידו של אבוטבול וכך מאיטה את נפילתו. זה נראה כאילו היא יוצאת מקרבו. כאילו היא יוצאת מהבטן

של הזאב אחרי שהוא בלע אותה. אבוטבול נופל על הקרקע. קטיה עדיין מחזיקה בידו. אבוטבול מביט בה מופתע.

קטיה

אמרת לי תמיד להשאיר כדור אחד.

אבוטבול (בחיוך דק שיש בו גאווה)

כיפה אדומה. הכי קשה....

אבוטבול מביט בקטיה ופניו נשמטות, עיניו עדיין פקוחות, אבל הוא מת. קטיה ממשיכה להחזיק בידו ואז שומטת אותה. במבט עילי, אנו רואים את היד נשמטת אל הרצפה ונותרת זרוקה כשכפה פתוחה. הכוויית שעשתה בה עם הסיגריה נראות שם. עיניה מתחילות לדמוע ונראה כאילו היא הולכת לבכות, אבל היא מושכת באפה ומתעשתת. היא לובשת את מכנסייה במהירות וכאקדחה בידה מתחילה להתרחק מגופתו של אבוטבול.

112. חוץ, לילה, היער

קטיה צועדת ביער, לבושה מכנסיים קצרים וגופיה. שיערה אדום ובידה יש אקדח. היא מתרחקת מהמכוניות כך שרק עצים מקיפים אותה. ברקע מתחיל להישמע קולן של סירנות. קטיה שומעת את זה ומתחילה לרוץ. היא רצה ביער בחושך זמן רב. עם האור הראשון שמתחיל לעלות על היער היא מגיעה אל הקצה שלו. עוד גבעה אחת היא כבר תצא מהיער ותוכל להיעלם. היא עוברת את הגבעה ויוצאת מהיער, בסמוך היא רואה כביש ובו יש תחנת אוטובוס וטרמפיאדה. היא נושמת לרווחה ומתכוונת להתקדם לשם כשלפתע נשמע קול פוקד.

בן כנען

ידיים למעלה ולא לזוז, חמודות.

מאחורי אחד העצים האחרונים עומד בן כנען עם אקדח שלוף בידו ומכוון ביד יציבה לקטיה. קטיה מנסה לראות לאן לברוח אבל אין לאן.

בן כנען

ידיים גבוה עם החמודי שלך ושלא תחשבי על לעשות קונצים.

קטיה מרימה את ידיה. פניה נופלים. בן כנען מתקרב אליה בזהירות.

בן כנען

את לא מכירה אותי, מיידלה, אבל אני עוקב אחר כך כבר כמה זמן. ותשמעי, אני חייב להוריד בפניך את הכובע.

בן כנען נוטל את האקדח של קטיה לתוך שקית שהוא מחזיק מבלי להשאיר עליו טביעות אצבע.

בן כנען

כשנתתי לשני החברים שלך את היפהפה הזה,
לא שיערתי בנפשי איזה גדולות ונצורות הוא עוד
יעולל. מקסימום. אפללו. מצקאבשווילי.
אבוטבול. פטרת את העולם מארבעה נבלים
גדולים-גדולים, ועוד כמה חארות קונבנציונליים
שאף אחד לא יתגעגע אליהם. אבל, כמו כל
הילולה נחמדה, מגיע זמן שצריך לקום וללכת
הביתה.

בן כנען מחזיר את אקדחו לנרתיק ועומד לפניה.

בן כנען

אז אני אגיד לך מה קורה עכשיו. את יוצאת
מפה, זכאית מחמת הספק, אנחנו קוראים לזה,
וממשיכה את כל החיים שעוד מחכים לך.
והחמוד הזה (מחזיק את האקדח), נשאר פה
אצלי למקרה שלך יתחשק להפסיק להיות
אזרחית מועילה לקהילה. את יודעת מה זה
אזרחית מועילה לקהילה?

קטיה מהנהנת.

בן כנען

יופי.

מכשיר הקשר של בן כנען מצפצף וקול נשמע ממנו.

מפקד (בקשר)

אחד, יש ממצאים?

בן כנען (לקשר)

שלילי. אין כאן כלום.

בן כנען נותן לקטיה שטר של חמישים שקל ונד לכיוון תחנת האוטובוס.

בן כנען

אני אמשיך לעקוב אחריך. תהיי ילדה טובה.

במילים אלו נעלם בן כנען חזרה אל היער. קטיה הולכת אל תחנת האוטובוס.
השטר בידה. אוטובוס מגיע והנהג פותח את הדלתות. היא קמה ממקומה
בתחנה ועולה. האוטובוס נוסע אל האופק.

. 113

נִים, יוֹם, אוֹטוּבוּס - סְצֵנָה אוֹפְצִיוֹנְלִית

קטיה מתיישבת באחד המושבים. יש מעט אנשים באוטובוס. במושב האחורי

יושבים ארבעה צעירים בני גילה של קטיה. הם נראים שמחים ונורמאליים. לאחד מהם, חתיך חמוד, יש גיטרה ביד. הוא מביט בקטיה ומחייך אליה. היא מנסה להתעלם אבל הוא באמת נראה חמוד. הצעיר עושה את האקורד הראשון של "קטיושקה" בגיטרה שלו. קטיה מגניבה מבט קטן. הבחור עושה עוד אקורד ומפסיק. קטיה הפעם מחייכת. ואז בחיך גדול, פורט הבחור את המשך השיר על הגיטרה שלו ושיערה של קטיה מתבדר ברוח. נעימים הם החיים החדשים והנורמאליים. כשהניגון המלודי של הגיטרה ברקע האוטובוס נוסע אל השמש הזורחת.

פ"ס.